

15
24+

cut

tuổi ngọc

tuần báo của tuổi vừa lớn

5

viết về
thập kỷ 1960-1970
trở về
xã hội

Như một chỗ
nghỉ chân

HỘI QUÁN CÂY TRÈ

nơi gặp gỡ lý tưởng
của tuổi trẻ hôm nay

- Mỗi đêm thứ sáu sinh hoạt văn nghệ của anh em Quán Văn ngày xưa.
- Sinh hoạt văn nghệ mỗi đêm thứ bảy, chủ nhật từ 19 giờ 30.
- NHỮNG NGÀY KHÁC MỜ CỦA TỪ 8 GIỜ ĐẾN 22 GIỜ

Hội Quán Cây Trè

2 bis Đinh Tiên Hoàng SAIGON

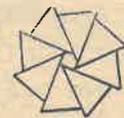
KHÁNH LY minh họa

5

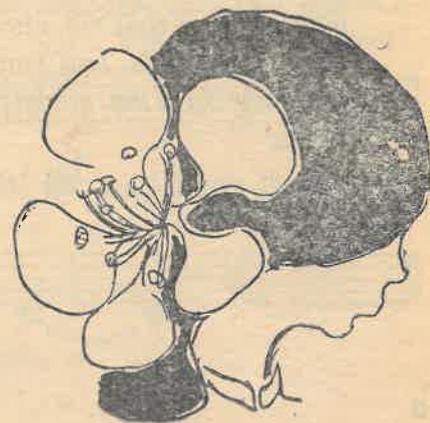
tuổi ngọc

XUÂN DIỆU HUỲCÂN
XUÂN TÂM NGUYỄN SA LILAS
DUMÀ ĐÔNG HẠ PHÚC TRÂM
NGUYỄN THỦY NGUYỄN ĐĂNG HÀ NGUYỄN THỨC CNGŨ
QUỐC CHUNG TRẦN PHƯỢNG VŨ
NGUYỄN ĐÌNH HIẾU
KHÁNH HƯƠNG NGÂN ĐU
ANH CHI

mùa hè, mơ ước dương nghiêm mậu • những bông mười giờ phôi phai nguyệt nương nghiêm • thư viết cho hoài đình tiên luyện • viết cho yêu dấu đề hát • mùa hạ và ngôi trường của em vũ thị hải dương • hạt mưa ngọc thi • bỏ trường mà đi trượng gia • trên những hàng cây đoàn thị huế xưa • trên những con đường quê việt trường • ngày tháng ngậm ngùi suối mơ • khúc ca giao mùa đang hạ • hạ buồn giang bích nguyên • những giọt lệ hồng giao thụy • ngày hè ở biển nhận vĩ anh • một ngày để nhớ sâu mây • trường cũ tô hải

viết về
những ngày
rời trường
xa lớp

thư chủ nhiệm

Như đã loan tin với bạn ngọc, Tuổi Ngọc số 5 viết về những ngày rời trường xa lớp. Vì là số báo đặc biệt nên những mục thường xuyên phải tạm gác một kỳ. Bạn đọc sẽ đọc ở số 5, số báo mỗi năm chỉ có một lần, những kỷ niệm thiết tha của đoạn đầu đời. Những kỷ niệm thân yêu đó, nếu bạn đã quên hay chưa kịp nhớ, sẽ là tiếng phẫn viết trên bảng đen, tiếng thước gõ xuống mặt bàn đánh thức hồi tưởng của bạn. Rời trường xa lớp, có khi ta trở lại, có khi ta vĩnh biệt trường yêu. Như Xuân Tâm hoặc như Chế Lan Viên diễn tả tâm trạng đó. Kể tin tưởng chín mươi ngày nhảy nhót ở miền quê rồi sẽ trở lại gặp thầy xưa, bạn cũ thì tay nắm tay lòng không chút bụi ngùi. Người đoan chắc bỏ trường mà đi là đi vĩnh viễn thì tự cho mình đã bước xuống cuộc đời từ lúc bước xuống cái tam cấp của lớp học, thì ví mình như con bọ câu trắng đã rời tổ và bùn nhơ sẽ vấy đầy bộ lông trắng muốt. Buồn vui đầy, buồn vui của những ngày rời trường xa lớp. Phượng vĩ nở chói chang. Ve sầu rên rỉ buồn bã. 64 trang báo nhỏ bé không thể chở hết được vui buồn của những ngày xa lớp rời trường. Bởi vậy, nỗi buồn, niềm vui của bạn ngọc gửi về đóng góp cho số 5 (vì tới quá chậm) tòa soạn đành để dành chờ sang năm. Rưng rưng rồi khó nhất cả niềm vui. Mong bạn ngọc hiểu giùm. Thôi, mời bạn đọc một số báo nhiều công phu nhất của Tuổi Ngọc mà giá bán không đủ mua cây kem ở rạp Rex.

duyen
anh

trường cũ

Nhạc và lời Tô Hải

Chào thiết tha

Bao tháng ngày xa vắng trời còn đây nếp trường
xưa. Xa vắng càng thiết tha mong bên này cũng song
thừa

Jay ngắm từng gian lớp xinh lòng xao xuyến tình thơ

Bao tình thơ ngày tháng lúc vui chơi cũng ngồi quanh
bóng mát cũng reo
cười. Cây bàng xưa kia lá tốt xanh tươi chanh bọng
ai tiếc nhớ khó nguôi.

XUÂN TÂM, XUÂN DIỆU, HUY CẬN, NGUYỄN SA
t h o ơ c ũ a đ o a n đ a u đ o i

ng h ỉ h e

Sung sướng quá giờ cuối cùng đã hết,
Đoàn trai non hơn hờ rủ nhau về.
Chín mười ngày nhảy nhót ở miền quê,
Ôi tất cả mùa xuân trong mùa hạ !
Một nét mặt, trăm tiếng cười rộn rã,
Lời trên môi chen chúc nổi nghìn câu.
Chờ đêm nay, sáng sớm bước lên tàu,
Ăn chẳng được, lòng nôn nao khó ngủ.
Trong khoảnh khắc sách, bài là giấy cũ,
Nhớ làm chi thầy mẹ đợi em trông.
Trên đường làng, huyết phượng nở
thành bông,
Và vườn rộng nhiều trái cây ngon ngọt.
Kiểm soát kỹ, có khi còn thiếu sót,
Rương chắt rồi, khó nhốt cả niềm vui.
Tay bắt tay, hồn không chút bụi người,
Các bạn hỡi, trời mai đầy ánh sáng.

XUÂN TÂM

l u u h o c s i n h

Một tiếng cò qua trong gió mau.
Đưa hồn nhớ cảnh đã phai màu
Từ năm giống ái vira gieo hạt,
Cho đến bây giờ mộng chín au.

Khi ấy lòng xanh mới đón tình,
Rào trường ngăn giữ kín vườn xinh,
Chàng trai nhỏ nhẻ, tới khi ấy
Đi giữa thiên nhiên để kiếm mình.

Lá như con mắt cụm mây nhìn :
Trái tựa hình tim, chim hót xin.
Gió ấy đầu hoa ngang ngửa thắm :
Nhị vàng hoa cạnh liếc hoa bên.

Đôi khi ngày nhạt, tiếng chim qua,
Xui ngược đều lên để nhớ xa.
Cánh mắt còn lưu đường rẽ trắng,
Khi buồn quan ái, rợn làn da.

Ai trả cho tôi những mộng đầu
Người con gái nhỏ áo sai bán,
Đoạn tình thứ nhất sương bao ấp,
Hoa cỏ đưa thơ, là bắc cầu

Trong tiếng cò nay vương nắng xưa,
Thu sang chim trắng vội bay giữa,
Cổ dài rẽ biếc kêu vô định ;
Trở lại bên lòng sợi gió thưa

XUÂN DIỆU

h o c s i n h

Gió thổi sân trường chiều chủ nhật :
— Ôi ! thời thơ bé tuổi mười tám
Nắng hoe rải nhạt hoa trên đất,
Đời dịu vira như nguyệt trước rằm.

Bốn vách nghiêm trang tiếng đọc bài,
Đầu xanh dăm chục, nét văn khô ;
Chiều xuân chim sẻ vô trong lớp,
Ông giáo trông lên chúng bạn cười.

Lên mắt thầy xem lại bức thư,
Của người có họ, chủ hiền từ.
Bàn tay vờ vẩn đưa trang sách,
Móng trắng phiêu lưu bức địa đồ.

Bát nước năm hiên kéo bốn mùa,
Tiền nhà ít gửi, biết chi mua !
Áo dài cò mãi đôi tay rách,
Ương lược thắm hoài tóc ngắn thưa.

Chả nhạt nhiều khi chán nản ghê !
Xung xang sân bóng chạy tư bề ;
Bên vườn ông đốc dăm hoa nở,
Đêm tới mau mau hái trộm về.

Lên gác yên tâm nghĩ sự đời,
Hương nồng quanh lối vẫn vờ chơi.
Cờng bên cửa sổ, cây đưa mắt,
Không chịu mừng che để ngó trời.

Họ sống bình yên, bước lặng thinh,
Không nghe hoa bướm gọi bên mình.
Hương hờ đi giữa hương yêu mến,
Chân bước chưa khi rộn ái tình.

Vây đó bỗng nhiên mà họ lớn,
Tuổi hai mươi đến, có ai ngờ !
Mặt hóm trợn gió tình yêu lại :
Đừng ngần trông vời áo tiểu thơ.

HUY CẬN

s i n h n h ậ t

Em về ta đóng cửa ngoài
Đóng ngăn dĩ vãng, đóng trời gian truân
Đóng đêm sự thật đã gần

Đóng ngày yên phận đóng phần
s ó t s a

Đóng rồi mở gói em cho
Chỗ nào em để những giờ ái ân.

NGUYỄN SA

t i n h t h ứ n h ấ t

Anh chỉ có một tình yêu thứ nhất,
Anh cho em, kèm với một lá thơ.
Em không lấy, và tình anh đã mất,
Tình đã cho không lấy lại bao giờ.

Thư thì mỏng như suốt đời mộng ảo
Tình thì buồn như tất cả chia ly
Giấy phong kỹ mang thắm trong túi áo
Mãi trăm lần viết lại mới đưa đi.

Lòng e thẹn cũng theo tờ vụng dại,
Tới bên em, chờ đợi mãi không về.
Em đã xé lòng non cùng giấy mới,
— Mây đầy trời hôm ấy phủ sơn khê.

Cũng may mắn, lòng anh còn nhỏ quá,
Máu mùa xuân chưa nở hết bông hoa,
Vườn mưa gió còn nghe chim rộn rã,
Anh còn yêu, bông lựu, bông trà.

Nhưng giấy phút đầu say hoa bướm
thắm,

Đã nghìn lần anh bắt được anh mơ
Đôi mắt sợ chẳng bao giờ giám ngắm,
Đôi tay yêu không được ngắm bao giờ

Anh vẫn tưởng chuyện đùa khi tuổi
nhỏ,

Ai có ngờ lòng vỡ đã từ bao !
Mắt không ướt nhưng bao hàng lệ nhỏ.
Len lỉ lè thắm trộm chảy qua vào.

Hoa thứ nhất có một mùi trinh bạch
Xuân đầu mùa trong sạch vẻ ban sơ.
Hương mới thắm bền ghi như thiết
thạch,

Sương nguyên tiêu, trời đất cũng chung
mờ.

Tờ lá thắm đã lạc dòng u uất,
Ánh mai soi cũng phai nhạt màu ôi.
Anh chỉ có một tình yêu thứ nhất,
Anh cho em, nên anh đã mất rồi.

XUÂN DIỆU

KHÚC CA GIAO MÙA

Đ Ặ N G H Ạ

Từ nắng sớm, muôn loài chim cất vang tiếng hát mừng một ngày của Trầm Giao. Gió thổi nhẹ qua cây làm bóng nắng mơ hồ, giao động. Nắng lung linh, rạng ngời, của khúc hoan ca ngày mùa hạ.

Những hạt sương mai bờ ngõ nhìn nắng tung tăng trở hoa. Từng giọt sương là tuổi bé nhỏ ngọc ngà của Trầm Giao nên nhiều lúc tôi nghe một thoáng buồn, vì nắng lên cao những tinh thể óng ánh ấy cũng thoát biến theo ngày vàng chín.

Trầm Giao bước ra khỏi nhà. Nắng thành một dải chạy dài phía sau. Màu nắng như màu chiếc áo lụa vàng Trầm Giao mặc hôm liên hoan cuối niên học mà nhiều lần tôi thường nói với Trầm Giao, chiếc áo được dệt nên bởi màu vàng óng ả của từng hoa nắng, đượm nồng hương nắng cũng như rộn rã nhạc nắng.

Có vài chiếc lá rụng trên mặt trường, Tôi vợ vẫn nghĩ rằng những chiếc lá này lạc loài rồi, lộn cả không gian và thời gian. Mùa Thu tự nhiên tôi nghe nhớ quá. Thu cũng vàng, thu vàng. Tôi chợt nhận ra áo lụa của Trầm Giao là chiếc áo mùa thu, và dệt bởi mùa thu.

Tà áo của Trầm Giao bay bay như cánh bướm lộng gió ngoài khơi xa tít, tôi chợt nghĩ đến miền biển, nghĩ đến thùy dương và thật thêm thường cuộc sống lãng du, sống lây lất quên lãng hàng ngày.

Chân lạc bước qua trường, Trầm Giao nghe buồn với vợ. Hàng phượng trong sân trường nở hoa đỏ rực, và tiếng ve thật chán nản. Nhìn dãy lớp cửa đóng im ỉm, Trầm Giao muốn khóc quá. Tôi thì cũng man mác nỗi buồn như Trầm Giao, nhất là vì những cánh cửa chúng như khiêu khích sự trống vắng của trường. Tôi muốn chạy nhanh đến, mở rộng cổng, mở toang hết các cửa sổ, cửa lớn và bắc loa chạy quanh thành phố, kêu gọi những học sinh về tề tựu như ngày xưa. (Hẳn tôi làm thế chỉ để kéo lại những giọt nước mắt chực trào của Trầm Giao, vì chưa hẳn không khí nhộn nhịp của trường, vui tươi của bạn bè, rộn rã của khung cửa cảnh đều kín đi những nỗi chán chường của tôi với bài học khô khan).

Con mưa bắt chợt đổ xuống như thường lệ của mùa hạ. Tiếng mưa gõ đều trên mái tôn như một thúc giục thời gian. Khó chịu quá, tôi đưa tay bị kín tai. Trầm Giao với mái tóc ướt ngồi co ro như chú mèo Milou khi gặp mưa. Tóc dãn sát vào trán, khi Trầm Giao vuốt tóc tôi không còn thấy những sợi tóc mai dễ thương, mà có lần tôi lên tưởng tới sợi tơ buộc chặt đời người. Hay cung đàn vương vấn bởi khúc nhạc âm ảnh đầu óc.

Mưa đều hạt, Trầm-Giao đưa tay đón từng giọt nước. Có lẽ mát, như bóng dáng nhí nhánh của cô bé, như thương yêu đậm thấm của gia đình.

Chao ơi, tôi nghe từ đâu tiếng nhạc phả xuống. Tiếng nhạc hợp âm đó tiếng nhạc nắng ngân vút, chim hót liu lo, tiếng rì rào thổi tung lớp bụi đóng ở lớp học, tiếng mưa thánh thót gõ nhịp, và tiếng cười tiếng nói vút cao của Trầm-Giao. Âm thanh ấy, vang vọng cả khúc ca giao mùa.

BỎ TRƯỜNG MÀ ĐI

TR Ư Ờ N G G I A

Buổi chiều, buổi học cuối cùng, trời âm ứot bởi cơn mưa lớn từ trưa. Ông thầy triết thân ái chấm dứt niên học bằng nụ cười mỉm và lời chúc lành cho ngày thi sắp đến của lớp. Ôi ! lời chúc phải chăng cũng nói với học trò bọn em rồi đấy nhé, cánh cửa nhà trường sắp đóng chặt, sẽ không còn được ngồi ở dãy bàn lem vết mực này, sẽ không còn gặp gỡ nữa bằng đèn phấn trắng kia, và bạn và thầy. Lên một lớp, thêm một tuổi lớn là bắt đầu cho một đổi thay, một rời xa, một mất mát.

Buổi chiều, chấm dứt niên học, em trở về trên những con đường rậm mát nhờ bóng cây. Lá cây ứot nước đan nhau chỉ để thấy thoáng những khoảng trời xám bị cắt chia từng mảnh nhỏ. Em buồn biết bao khi thấy hàng me và thao lao bên vệ đường đã thay màu lá. Vừa xong buổi học cuối cùng, mùa mưa cũng đã đến từ lâu. Vậy là vĩnh viễn phải bỏ trường lìa lớp mất rồi. Thời đã hết những nụ cười thân ái, những mím môi mỗi liếc mắt đôi hờn. Thời chẳng còn những lần bạn bè nheo mắt bảo em con nhỏ ni hần tốc khi biết em không chịu chọn ngõ ngắn nhất để đến trường mà lại vòng quanh theo những con đường mang đầy cây xanh. Chao, những con đường một ngày vắng thấy là một ngày nhớ mong, mỗi buổi không đi là một buổi đánh mất mộng mơ. Mỗi người đều mang trong hồn không ít thì nhiều một nỗi đam mê, và em, niềm vui thích ước ao trong khoảng ngày mới lớn là được đi dưới những hàng cây để nhìn lá xanh chia cắt bầu trời cũng xanh trong tia mắt vui của tâm hồn xanh tươi vừa ươm mộng. Lúc đó, mắt để trên trời, ai mà đi ngược chiều với em hẳn là em sẽ đâm bổ vào người ta mất thôi. Nhưng bây giờ thì em phải xa những con đường thân ái bởi chừng em sắp phải bỏ trường mà đi. Bỏ trường mà đi, bỏ trường mà đi phải chăng con quạ đen khủng khiếp của Edgard Poe đang ngất ngưỡng trên không buông lời ngạo nghễ những cô bé tóc đen áo trắng sắp lìa bỏ ngưỡng cửa trung học vô tư để đi vào thế giới người lớn như em. Năm cuối của bậc trung học đã dứt, lần này thì vĩnh viễn phải bỏ trường mà đi thật rồi. Không còn dịp nào nữa để ngồi vào chiếc bàn nhỏ (chiếc bàn chật chội làm em phàn nàn nhân nhó vì chưa đến năm người), mở lại quyển vở học trò (quyển vở đôi khi có chừa giấy trắng nằm cách khoảng

những trang chỉ chút chữ vì một vài lần em biếng học, quyền vở mà ông thầy thân ái đã từng cầm đến để xem xét và chỉ dẫn việc học cho em). Thôi không còn mỗi một chổng cằm nghe lời thầy giảng trong nắng gắt buổi trưa hoặc lo lắng bỏ quên bài vở vì tiếng chim riu rít bên ngoài cửa sổ mời gọi một thoáng mộng mơ.

Lần này thì em không khóc như ngày xưa nhỏ dại, nước mắt đầm đìa trên mí lúc phải lia ngôi trường cổ kính ngói đỏ, trường hồng năm trăm học trò trên đồi thông, cách ngăn với mọi sinh hoạt náo nhiệt bên ngoài. Nước mắt làm người ta phôi pha thật nhanh những phiền não nhưng buồn phiền càng nên giữ lại càng đậm sâu. Như thế lần lia trường này có phải là lần em mang nỗi buồn sâu đậm nhất trong đời học sinh? Xa lia những lần tay trong tay thân ái, xa lia những lần cúi vợ cho nhau ổi cóc ngâm dòn, ô mai chua, bước vào đại học là sẵn sàng cho một đời thay dù không mong đến nhưng vẫn phải nhận chịu. Thôi lần xa trường này sẽ hết còn lựa lớp để học theo ý thích theo bạn bè thân quen bởi chừng lên đại học mỗi một phân khoa là mỗi một tinh toán so đo, cân phân chọn lựa. Bạn bè thôi không còn gần gũi, thầy trò là khoảng cách thật xa. Em chắc hết còn dịp nói chuyện thật thân mật và thoải mái với ông thầy triết thân ái của em. Lời nói sẽ phải cân phân, hành động sẽ phải giữ gìn. Thầy dạy và em có một lòng kính cẩn ngang chứ không như người thầy thân ái vừa là bóng dạng cao lớn hùng vĩ vừa là tâm hồn bao dung, thông cảm. Ngày lia trường xa lớp năm nay có biết bao thay đổi lớn lao. Thay đổi nào cũng gây nên những khoảng trống không thể lấp được. Ở thành phố rộng lớn nhưng lại quá chật hẹp này, theo em, gì rồi thì cũng qua đi. Người ta chỉ thấy đâu đó một vài sắc đỏ của hoa phượng và rồi không ai còn thừa thì giờ để nhớ đến. Nếp sinh hoạt ở ạt thời thượng không cho tâm trí con người ngưng nghỉ lâu ở một trạm. Thầy trò rồi sẽ quên nhau, sẽ mất nhau, đánh mất những ngày thân ái. Người này mất dấu mình trong người kia. Sẽ ngỡ ngàng biết bao khi người học trò cũ chào thầy ngày xưa không gọi được, chẳng tìm ra trong óc mình dáng vẻ thân thuộc nào ở người đối diện. Lúc ấy chắc hẳn trò xưa ăm ắp những nước mắt tủi thân. Sẽ ngỡ ngàng biết bao chợt một lần thầy trò gặp nhau trên phố hay một nơi nào đó, trò cứng xua giả tảng làm ngỡ như chưa từng gặp. Chao ơi, lúc đó hẳn trong thầy cũng đầy nặng những xót chua.

Buổi chiều, chấm dứt niên học cuối. Chim đã đủ sức đẻ ra ràng, lia tờ. Nay thầy, nay bạn, nay trường này lớp. Ở gốc cây kia chôn một kỷ niệm, nơi bàn học này gửi ít thương yêu, tại cổng trường kia để lại một vài tiếc nhớ. Thôi lia trường, mà đi thật rồi. Chúc các em thi đậu. Đúng là lúc bọn em phải bỏ trường mà đi, bỏ lớp mà tiến dù rằng có xót xa luyến tiếc. Bởi chừng trong hạnh phúc nào cũng có riêng một khổ đau. Với tay non nắm giữ lấy hạnh phúc này là mặc nhiên phải cam chịu đón đau nọ. Nên đành phải lia thầy, bỏ trường, xa lớp mà đi.

Buổi chiều, buổi học cuối cùng. Giã từ thầy thân ái, giã từ bạn bè thương yêu, giã từ con đường cây xanh ươm mộng. Giã từ, giã từ, bởi chừng đã đến lúc phải bỏ trường mà đi.

DƯƠNG NGHIÊM MẬU

ngày hè, mơ ước

KHI TIẾNG VE BẮT ĐẦU KÊU RAN TRÊN CON ĐƯỜNG CỬA BẮC, KHI những quả xấu bắt đầu xuất hiện trên hai hàng cây của con đường tới trường học, tôi thấy mùa hè đã trở về. Trường Chu Văn An ở Hà nội nằm ngay nơi cửa Bắc của thành cũ, cách nơi đó không xa còn lại dấu thành xưa với vết tàn đại bác từ thời Hoàng Diệu (tuần tiết vẫn nhắc nhở chúng tôi tới một lịch sử gần kề. Trường Chu Văn An, cho tới nay khi nhắc đến, với tôi vẫn còn đầy những kỷ niệm, nhiều lúc nhìn lại tôi thấy thời nhỏ cuộc sống quả thật phong phú, có lẽ chỉ có thuở ấu thời là người ta nên sống, còn thì nhạt nhòa buồn chán... Mùa hè trong những năm trung học thực sự tôi có quá nhiều kỷ niệm để gọi đến, đó là những buổi đi tắm trên Nghi Tàm, rong chơi với bạn bè, ăn bánh tôm trên đường Cổ Ngự. Trong một mùa hè cũ hàng ngày tôi leo xe điện lên làng Hồ Khẩu nơi một người bạn thân, đó là Ghi, làng Hồ Khẩu là một làng nhỏ ở trên đường xe điện lên Bưởi, làng này nằm sát một bên với Hồ Tây, một làng chuyên môn làm giấy. Gia đình Ghi là một gia đình trung lưu, ngôi nhà gồm có một nhà ngói, một nhà ngang nhỏ và một ngôi nhà sát bên bờ ao sen là nhà làm giấy gồm một cái hồ để ngâm giấy, một cái lò xấy và một chỗ cán giấy, những ngày ở đây tôi được coi làm giấy, được leo trèo trên những ngọn cây ổi, cùng Ghi lấy súng cao su leo lên đường Cổ Loa bắn chim, có những hôm chúng tôi mãi miết đi bộ tới mãi tận khu Quần ngựa lúc nào không hay, chúng tôi cũng đã đi bộ cho tới tận đền Voi Phục rồi thì nhau chạy trở về nhà.

BUỔI TRƯA HÈ CHÚNG TÔI RỦ NHAU RA NHÀ LÀM GIẤY NẢM NGỬ với gió mát và thơm nhẹ từ dưới ao sen thổi lên. Trong những mùa hè ấy, quê tôi ở xa Hà nội, trong vùng mất an ninh nên tôi đã không có được những kỷ niệm ngày hè ở nơi quê nhà, nơi quê nhà có nhà thờ họ lớn bằng gạch, có nhà ngang, nhà nuôi tắm, có những ao sen trắng bao bọc cùng với những vườn cây nhiều hoa trái, nơi đó có những chú chích chòe tiếng hót vút cao đậu trên những ngọn cau, có những con chào mào, liểu liểu kêu trên cây ổi đào, có những con chuồn chuồn chứa đậu trên cọc những chướng bèo trên ao, nơi có hương đồng cỏ dại hoang vu như những đợt gặp ngay trên lối đi một con rắn đang trườn mình... Quê nhà đã xa, mùa hè rục rờ những ấu thời cũng không còn nữa. Tôi vẫn ước ao : ước chi mình có thể đổi cả đời mình còn lại dù để chỉ được sống lại một ngày thời cấp sách...

NHỮNG MÙA HÈ ĐÃ QUA, THỜI CẤP SÁCH KHÔNG CÒN NHƯNG những kỷ niệm thời cũ vẫn chưa tan, bây giờ ở Hà nội có còn những chuyến xe điện lên Bưởi ngang qua Hồ Khẩu không, bạn Ghi của tôi nay ra sao. Những bạn cũ thời ấy nay những ai còn sống. Tôi ước gì bây giờ có thể có đôi cánh để bay trở lại vùng trời quê nhà, vùng trời Hà nội đã xa đi gần hai mươi năm...

ĐÌNH TIẾN LUYỆN thư viết cho hoài

Hoài yêu mến,

Tuần lễ này anh nhận được thư em vào giữa tuần, nghĩa là anh không có quyền mong ông đưa thư trở lại lần nữa, vào ngày cuối tuần. Anh biết em đang bận đề lo cho kỳ thi tới. Cũng vừa lúc mà những cây phượng ở quê hương mình đang đơm đầy những chùm hoa rực rỡ.

Bao giờ em về nhỉ, chả biết có còn những chùm hoa rực rỡ đó không, hay là về đề hứng lấy những trận mưa tháng bảy, tháng tám không kịp vuốt mặt. Hôm qua, hôm kia, vừa có những trận mưa kéo dài từ trưa tới chiều. Đứng trú mưa ở bên đường, anh không thể nào thôi nhớ tới em.

Hoài ạ, và đề anh lấy hết cố gắng mà báo tin cho em hay rằng, anh không nộp đơn thi năm nay. Anh biết em buồn lắm, buồn hơn cả cái buồn lỡ dở sự học hành của anh, vì trong sự mong đợi của em có lẫn cả một chút lo lắng, đề phần cho tương lai, và chúng ta. Ngay từ đầu năm, ngay từ ngày mà anh mới ở quán trường ra, em đã viết thư về hết nhắc nhở anh đến nỗi anh và giận đối anh, đề đòi bằng được cho anh ghi tên học trở lại. Em không muốn anh làm gì khác hết, em chỉ muốn anh ngoài giờ làm việc ở quán anh còn học được là em mừng lắm rồi. Anh chiều em. (Vì đến cái hạn chót ghi tên học chen chúc, chờ đợi anh đã nhủ thầm rằng, vất vả thế này không biết cuối năm có nộp đơn thi không nữa, thật uổng công). Anh báo tin đã già

anh, vào những ngày cuối năm ấy, em viết thư về mừng rỡ. Ngày mà anh ra trường có lẽ là ngày sung sướng nhất đời em.

Câu nói ấy cho đến bây giờ, sau bao nhiêu lần chữ viết của chúng ta giận nhau cũng quanh quẩn ở đầu em đòi anh học, thư nào em cũng nhắc tới, anh vẫn không hiểu hay bởi mặc cảm rình rập, anh đã kiếm em hơn một lần giận đối, cần môi tủi thân về câu nói của em. Còn lại một điều duy nhất anh hiểu là, tất cả những gì chúng ta lo lắng cho nhau chỉ là một nghĩa hồng của thương yêu. Em đừng nói dối, anh đâu thèm nhớ tới em một chút. Nếu anh nhớ tới em một chút, chỉ một chút thôi, anh đâu phải khổ tâm, dằn vặt mình. Khi siết chặt tay em, anh đã bối rối nhìn trời, anh đã nhắc nhở với mình, rồi tôi phải học, tôi phải cố học. Tương lai, cái tên gọi của hứa hẹn, đã đầy tuổi trẻ ra giữa biển, đã khiến tuổi trẻ say sóng, trải bả vai, rướm máu tay và nhọc công biết mấy.

Hoài à, nhờ rồi ngày mai chúng ta chết đuối giữa biển, liệu em có buồn không, có trách anh nhiều không ?

Anh lớn lên nhỏ mọn như một cọng cỏ mọc lan bên đường. Năm 11 tuổi, ba mẹ gửi anh đi học xa gia đình, chắc chắn không dẫn được những nỗi sợ hãi. Ba mẹ anh không nhiều cao vọng, hẳn là cũng không mong gì cho con mình học hành đỗ đạt cao. Nhưng rồi 13 năm sau không ngờ anh vẫn còn xa gia đình mãi thế. Lỡ bỏ trung học, anh không biết rằng mình đã bắt đầu bơ vơ, mò mẫm cho tương lai mình. Bước xuống những tam cấp của trường, sau khi thi xong, anh để phí mất cái quãng thời gian đẹp nhất của một thiếu niên mới lớn là, vẽ một đường dài mời mọc tương lai. Bây giờ anh còn một lý do nhỏ nào để bào chữa cho sự học dở dang của mình thì anh, đã bỏ tại cái khoảng thời gian đó đã chẳng ai dẫn dắt anh. Đề rồi cuối cùng anh đứng trước ngưỡng cửa đại học, anh phải ghi tên ở một phân khoa mà nếu không thi không còn nơi nào triển hạn nữa.

Mũi tên đam mê của tuổi trẻ bắn đi vào năm ấy, đầu năm anh mới chín tuổi. Anh mãi miết với một công việc mà anh không nghĩ rằng bây giờ, rất có thể anh sẽ phải nhận nó như nghề nghiệp (lại thêm một công việc đặt cho cuộc sống). Anh đã đứng đứng trước khung kính kết quả kỳ thi cuối năm : thiếu một điểm. Trường học không khuyến khích anh, anh là đậu vớt, trong khi những công việc khác càng quỵến rũ, lôi cuốn anh hơn.

Rồi anh gặp em, dạo ấy khi những hàng me con đường Nguyễn Du vừa thay lá sau trận mưa đầu mùa, xanh mướt. Em nhớ không, những buổi chiều ngồi trên xích lô tới thăm anh, những viên kẹo bọc rượu và những tờ giấy mong mỗi ngày. Em như một loài chim nhỏ, hồn nhiên thành thoi, sau kỳ thi. Chẳng ngày nào chúng ta vắng tiếng nhau. Cái điện thoại yêu quý, chính nó là sợi dây thân ái cho chúng ta trong cái thuở ban đầu ấy.

Nhưng những ngón tay chúng ta đan nhau không chặt, bấy tháng chúng ta chia tay nhau. Trước một ngày em đi thi anh đi. Anh vào trường và bố mẹ gửi em đi học xa.

Một năm, và thêm một năm nữa, em hẹn anh vào mùa hè trước, mùa hè này, hay còn một mùa hè nào khác, vĩnh viễn, của đời mình hở em ?

Hoài yêu mến,

Ít bữa nay anh không được khỏe lắm, làm như cái đầu của anh nào cũng muốn bốc lên một đám khói mỏng, é ẩm. Không biết có phải tại những công việc, những bận rộn, những tiếng động, những phiền toái, những ám ảnh hay những đứng những ngồi những thói quen đang bủa vây anh, khác lạ.

Hôm qua anh vừa xếp ngay ngắn lại những cuốn sách vào giá, những cuốn sách mà đầu năm khi vừa nhận được thư em nhắc, *anh thương em mà chút đi anh*, anh đã chăm chỉ đợi, chăm chỉ mua thẻ và khám về từng cuốn. Những cuốn sách vừa đóng lên một lớp bụi mỏng nằm bồng bềnh trên bàn viết từ mấy tháng nay. Những cuốn sách làm anh nhớ tới em vô cùng. Rồi em biết đó, mỗi lần thư mỗi lần em nhắc nhở, *không biết anh có ngó ngàng gì tới sách vở không*, anh lại im lặng. Và sau mỗi lần im lặng là mỗi lần anh khiến em buồn, tủi thân, em khóc.

Hoài ạ, anh xin lỗi em, anh đã không chiều như ý em muốn, em đợi. Anh lại bỏ lỡ một dịp nữa qua đi phần mình. Các bạn anh, chúng đã lên cao học hết cả, bỏ xa anh phía sau một dặm dài. Không biết anh có còn trở về trường một lần nữa, sao những tam cấp, của trường học bấy giờ khi nhìn anh thấy ngại ngùng quá, cách xa và mọc đầy rẫy những nấm mốc cảm. Chẳng biết những công việc bây giờ anh đang bận rộn mai này có còn được gì, anh có được đãi ngộ nhiều chăng nữa, anh biết rồi thế nào anh cũng còn một thời hối hận, khi một thời đã qua đi.

Em về, chắc là em về kịp để mừng sinh nhật « chìa khóa vàng », sinh nhật trưởng thành của tuổi em với gia đình đó nhỉ. Bố sẽ mừng cho con đi bố lớn lên theo ý bố. Anh mong cho em được nhiều may mắn, hết cả những phần may mắn của anh. Anh mong cho em giữ được điều tâm nguyện riêng với mình, bù đắp lại phần đã thất vọng ở anh. Để bố mẹ lúc nào cũng tự tri rằng còn được may mắn nắm gọn gần bàn tay em, dẫn em đi từng bước như hồi còn nhỏ, hay như bây giờ, như có lần em nói *Sao em vẫn chưa mở đường được một mình*.

Buổi sáng, trời vừa mưa qua đây một cơn nhỏ đó Hoài.

Anh,
ĐÌNH TIẾN LUYỆN
16-6-1971

*những bóng
mười giờ
phôi phai*

NGUYỄN NHƯÔNG NGHIỆM

Trời đã trở sang chiều, những cơn gió nhàn nhạt như một ly cô ca đã uống hết đá. Nắng rải từng sợi mỏng trên những chiếc lá xanh của con đường trước mặt Trầm. Nắng cũng xuống đậu trong sân cỏ, và bồn cỏ có một luống hoa mười giờ nở muộn. Màu hoa đỏ thắm, ngả trong màu nắng, cùng với những cơn gió nhàn nhạt bắt đôi mắt của người ta khi nhìn đến đều có cảm tưởng như đôi mắt đã vương những sợi khói u buồn, vô cơ. Trầm ngồi hong tóc bên vương cửa, cái gác cao ngang vừa tới đỉnh cây. Những cành cây dài và gàn, Trầm có thể đưa tay ra ngắt mấy chiếc lá ném vu vơ xuống sân. Một vài con chim nhỏ bé ở đâu bay vụt đến nhảy lao chao rồi lại vút bay đi làm Trầm ngơ ngác. Phía kia là những mái nhà cong cong so với những trụ điện nối từ đầu ngõ vào. Trầm ngồi trên cao, ngó xuống, theo dõi được cái sinh hoạt của con ngõ nhỏ buổi xế chiều. Dưới đó bây giờ trở lại đến tối là vùng đất tự do của những đứa trẻ con, chúng ăn mặc đủ kiểu, đủ màu áo, bày những trò chơi hay nô đùa âm ỉ làm tắc nghẽn lối đi. Thỉnh thoảng có chiếc xích lô đạp nào vào ngõ cũng phải khó khăn lắm mới vượt qua được, sau khi đã bóp chuông miệng lẫn chuông xe, cũng náo nhiệt không nghe gì tiếng cười đùa của bọn trẻ. Thường khi Trầm rất bực mình vì những tiếng động quái gở ấy. Ngồi học trên gác, nắng như thiêu như đốt trên mái vào trưa, mắt gần như hoa đi vì những chữ là chữ, mồ hôi rịn ra làm ướt những cọng tóc non hai bên thái dương, đã là một sự khổ ải, thêm những tiếng động ấy đưa tới làm đầu óc Trầm lao đao như ngồi trên một chiếc đò máy vượt qua những con sóng to. Trầm phải cất tập, quơ vội cây quạt giấy quạt lia lia đuổi những giọt mồ hôi và cũng để đuổi những tiếng động từ

dưới con ngõ dăng lên. Bài học vì vậy thường bỏ dở để chỉ có thể được tiếp từ khoảng mười một giờ trở đi khi những chiếc Tivi thật sự tắt máy và bọn trẻ bắt buộc phải vào nhà ngủ. Mùa hè nồn nả tới với mùa thi. Trầm càng bực bội và chìm khuất trong những chồng sách vở. Tan học vội về nhà, ăn cơm với Mẹ. Trưa Trầm mệt ngất không tài nào ăn cơm được, phải nằm nghỉ một giấc ngắn rồi thức dậy vào nhà tắm xối những lon nước xoa dịu cơn nóng bức trước khi ăn qua loa một chén cơm rồi ngồi trước bàn học nghiên cứu những giòng chữ dày đặc. Trầm muốn được yên ổn như thế phải thức suốt đúng một giờ rưỡi, vì nếu trễ hơn nhà tắm bị kẹt. Nào là Ba tắm để đi làm, anh Thuyên đứng chải đầu hàng giờ trước gương với một lon nước vắt chanh mới chịu tới trường lấy cớ tới thư viện ngẫu nhiên mãi đến chiều mới về. Nào là lũ em của Trầm tranh nhau ôm tời để được tắm trước. Nhiều lần Trầm đứng bên ngoài cự lộn với anh Thuyên về việc chải đầu của anh. Trầm nói chải đầu cho khéo, cho đẹp ra đường gió thổi cũng rối tung lên, mà đầu phải có được một mái tóc đẹp mới được tới trường lấy cớ, mới được ngồi một chỗ tốt trong thư viện, mới được người đẹp ghé mắt xanh nhìn đến. Nhất là cái tóc mà chải nước pha chanh mờ hôi rịn ra chua lôm như mùi giấm. Anh Thuyên đầu lăm cự lại, đầu có phải cái nhà tắm này dành để quyền cho mình cô. Bộ tắm xong mới học thuộc bài hả. Tội chỉ chải đầu thôi, ít khi tắm, mà bài thuộc lâu lâu. Trầm tấn công ngay sự ở dơ của anh và đại thắng. Anh Thuyên lập tức tung cánh cửa đánh rầm rồi đi nhanh ra trước đất xe, đạp chiếc xe cũng không kịp nở. Trầm thở phào, sau khi phải khổ sở cõ cõ cãi nhau.

Hôm nay là buổi chiều chủ nhật. Bài vở tạm xong. Trầm gọi đầu tiên thấy nắng tốt và trời thật trong. Mấy hôm ngày nào cũng có cơn mưa về buổi chiều, tóc dơ mà Trầm cũng không dám gội tóc vào lúc mưa vì không hong khô được, lại bị bệnh như đau kinh niên. Trầm ngán bệnh như đau đầu. Mỗi khi đi học về bị mưa, cảm nhẹ, Trầm cũng như đau và chóng mặt tưởng có thể chết đi được. Thế nên dù bực Trầm cũng phải đợi, rón đợi đến khi trời có nắng. May quá, chiều chủ nhật trời có nắng. Lại đúng một buổi chiều rỏi rảnh nhất của Trầm trong tuần, sau khi bài vở thanh toán gần xong Trầm ngồi hong tóc, nhớ lại những môn học chót cho ngày mai. Tuần lễ này là tuần cuối cùng trong niên học. Chủ nhật tới là bãi trường. Những môn học trong tuần lễ cuối thường các bà giáo sư hay để dãi, không gay gắt đến đâu phải e dè. Mùa hè tới Trầm không vui không buồn. Có lẽ lo lắng cho kỳ thi khiến Trầm lơ đãng chẳng? Học trò của lớp mười một qua rồi cái thời chờ mùa hè để trao lưu bút kỷ niệm. Những đứa bạn của Trầm có bồ, chúng chờ mùa hè để viết thư tình. Chúng thường ngồi tâm sự với nhau, cãi nhau, đưa thư tình của các ông kếp gửi chuyển tay nhau đọc rồi phê bình. Trầm đứng ngoài trò chơi này vì Trầm không có bồ. Hơn nữa Trầm không thích trò chơi đó. Thư tình, phải được coi là một kỷ vật chỉ riêng một mình mình giữ. Yêu quý và nâng niu nó, không được đưa cho người khác, dù người khác là bạn thân của mình. Thư tình lại không phải là một đoạn văn

hay một bài thơ, đọc lên cho nhau nghe rồi tha hồ mà phê bình. Trầm nghĩ thư tình cho dù những nhà văn, những nhà thơ cũng viết không hay được, hoặc là hay với chính họ mà thôi. Thư tình có đầy đủ những chi tiết làm cảm nhất trần gian, mà chỉ có hai người yêu nhau mới yêu được sự làm cảm ấy. Thế nên gần ngày hè Trầm thường mất bạn, những người bạn chơi thân từ đầu niên học cũng thế. Trầm thường đi về một mình, qua những con đường Trầm chọn. Những con đường đó làm cho nhà Trầm xa hơn, nhưng thích thú vì những bóng cây trên cao che khuất ánh nắng. Và vắng xe cộ. Trầm có thể nghĩ về mình nhiều hơn. Những hôm trời mưa Trầm muốn lịm người đi dưới những chiếc lá cây óng ánh nước và mưa kéo từng sợi nhỏ xuống, rạn rạn quanh thân cây khô vổ. Mưa nhỏ như mưa bụi, đi từ xa nhìn tới trước một con đường nào cũng như chìm trong sương mù của vùng đồi núi Bà Lạt. Thành phố này chỉ đẹp khi mùa mưa tới, những cơn mưa xếp giùm cho Trầm những mộng tưởng. Trầm đi qua những ngôi nhà im vắng, thanh thoát nằm sâu trong vườn cây. Cổng rào thường có hoa vàng. Trên lối đi có hoa mười giờ đỏ. Những ngôi nhà như thế làm cho Trầm mơ ước, và bàng hoàng khi nghĩ tới căn gác nóng bức của nhà mình, con ngõ lúc nào cũng đầy những tiếng động như buốt đầu óc, Trầm muốn đi hoài dưới những hàng cây, vòng vòng qua hết các con đường đẹp, và về nhà khi thành phố đã bật lên những ngọn đèn đường xanh xao trong các khóm lá. Hai buổi học rồi tự nhiên có một chàng đi theo Trầm suốt trên những con đường đó. Anh cũng đi bộ như Trầm. Nhưng chàng thanh niên không có vẻ vì bận rộn cả, anh đi một cách chậm rãi, bình tĩnh, theo sau Trầm một khoảng ngắn, không nói gì, không cười. Mái tóc rối những sợi trước trán, gọng kính cận màu nâu, gương mặt lắt phất một nỗi buồn và đôi mắt nhìn làm chân tay Trầm luống cuống. Đôi mắt kỳ lạ quá. Trầm bắt đầu bứt rứt, khó hiểu. Nửa như muốn rời xa, bỏ hẳn những con đường quen thuộc ấy để tránh đôi mắt của người thanh niên, nửa như muốn đi lại để được nhìn thấy đôi mắt u buồn kỳ lạ làm cho chân tay Trầm cứng quít lên. Có thể bạn bè trong lớp chưa có đứa nào hay hết, nhưng cũng có thể tụi nó đã bắt đầu bàn tán về chuyện này. Không khéo chúng đồn ầm lên người thanh niên lạ kia là bồ của Trầm thì kỳ chết. Trầm đã bắt đầu có những xôn xao kỳ lạ và lo lắng không đầu. Hai ngày qua Trầm luôn luôn có những khoảng khắc bàng hoàng. Bài học tự nhiên quên tuốt hết. Hay nhìn ra cửa sổ đuổi theo những vạt nắng sa, nhạt nhòa đỏ trên cây lá xanh.

Trầm đưa hai bàn tay ra sau gáy tung mái tóc lên. Những sợi tóc đã khô nước. Trầm quơ bên cạnh một chiếc lược lên lần mò rẽ đường ngôi mà không cần phải đứng trước gương. Trong lớp tóc Trầm có tiếng là đẹp nhất. Trầm không soi gương, cũng biết tóc mình sau khi gội có vẻ đen mượt hơn, tươi mát hơn. Những sợi tóc dài ấy những buổi trưa nóng bức trước bàn học thật là bực bội. Trầm muốn cắt quách đi cho nó xong, nhưng những lúc nhàn rỗi, và nhất là khi được bạn bè hít hà khen tặng Trầm mới thấy yêu quý mái tóc của mình. Trong những đêm khuya thức học bài mái tóc rũ xuống trang vở, quăn quít lấy bàn tay Trầm như một người bạn thân, thương

yêu, và gần gũi nhất. Trầm gỡ tóc, lắng nghe mùi thơm của chính mái tóc mình lất phất quanh mũi. Có phải những sợi tóc kia đã ngấm bảo với Trầm rằng, đã có một chút hương trên những con đường có mưa bụi và cây lá xanh mát ấy. Trầm nhìn xuống ngõ sâu hun hút, chạy dài giữa hai dãy nhà không thứ tự, tụi trẻ đã tụ họp lại bày những trò chơi thường lệ. Trầm ngắt mấy chiếc lá gần tầm tay ném xuống. Những chiếc lá rơi nhẹ nhàng trong cái nắng nhạt của buổi chiều về trong con ngõ. Bất ngờ có một đứa trẻ con rẽ đám đông chạy tới đứng dưới gốc trụ điện trước nhà Trầm ngẩng lên. Trầm ngạc nhiên, nhớ ra tên nó là Mộng, vẫn thường đứng ở đầu ngõ dòm Trầm đi học về toét miệng cười. Thăng Mộng đưa tay ngoắc Trầm cười nói :

— Xướng đây đưa cho cái này. Ngộ lắm.

Trầm ngờ ngác hỏi vọng xuống :

— Cái gì ?

— Cái thư. Của anh nào mới đi qua ngõ gửi cho tui, nhờ tui mang vào đưa cho chị. Xướng đây tui đưa.

Trầm lắc đầu :

— Làm biếng xuống lắm.

— Tui ném bức thư lên nghe.

— Nhưng có biết tên cái anh nào đó không. Lỡ tui không lấy thì làm sao ?

Thăng Mộng toét miệng cười :

— Tui biết thế nào chị cũng lấy. Để xem người ta viết cái gì ở trong.

Nói xong thăng Mộng thành thạo cột bức thư vào một cục gạch nhỏ ném lên cho Trầm. Bức thư vương ở một cành cây Trầm với tay ra lấy. Lúc ngẩng xuống để cầm ơn thì thăng Mộng đã chạy mất tiêu ra đầu ngõ. Trầm thì ngần xem loanh quanh cái bì thư, thấy đề tên Trầm. Đọc nhất một chữ Trầm trong một cái dấu khoanh tròn lơ đãng, không đề tên người gửi. Trầm xé bức thư ra đọc.

« Trầm,

Hai hôm rồi đi theo phía sau Trầm không nói một lời nào cả, dù rằng đôi lúc tôi muốn nói thật nhiều. Chắc Trầm nhớ ra rồi. Vì tôi có thấy mấy lần Trầm quay lại nhìn tôi. Hôm nay đã biết được nhà Trầm, đi ngang qua một đứa trẻ con đưa cho Trầm bức thư này. Thăng bé đã lấy của tôi mất một trăm. Hy vọng nó không xé bức thư vì một trăm đồng đó. Và Trầm đọc được.

Chủ nhật tuần sau Trầm nghỉ hè. Tôi thấy thương ghê lắm những con đường xung quanh trường Trầm. Chắc có lẽ tôi sẽ đi dưới những hàng cây mưa bụi như thế để chờ ngày Trầm đi học lại. Trước đó tôi cũng đã đi lang thang, vì tôi thích những con đường có nhiều cây lá thật vắng rất hiếm hoi trong thành phố này. Cho đến một ngày tôi chợt phát giác ra được một kẻ đồng hành, đồng sở thích như mình. Tôi hỏi thăm bạn của Trầm để được biết tên Trầm, và theo Trầm đến đầu ngõ để biết nhà. Chúng ta có thể là bạn,

hỏi thư cho nhau để chờ đợi mùa hè ra khỏi thành phố này để có một ngày của trường cho Trầm đến sớm với tôi. Được chứ ?

Chúc Trầm học bài mau thuộc, nhớ dai, và thi đậu kỳ này. Hẹn ngày mai.

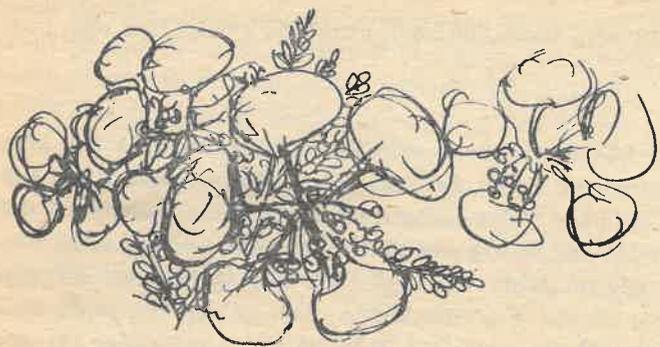
Thân,

Vĩnh».

Trầm bối rối khi biết người thanh niên lạ vẫn theo sau Trầm hai hôm rồi là Vĩnh. Bức thư trong tay Trầm như run lên. Những sợi máu trong trái tim Trầm căng thẳng, chân tay Trầm cứng quít. Vĩnh. Trầm chỉ biết có thể và biết thêm được một đôi mắt rất sâu của Vĩnh bỏ ở phía sau lưng mình trên những con đường yêu dấu đó. Ngày mai. Trầm hồi hộp lạ lùng. Có nên gặp Vĩnh không ? Có nên nói chuyện với Vĩnh không. Anh chàng liều thiệt, dám hỏi thăm bạn bè cùng lớp để được biết tên Trầm và ngang nhiên tổng tới một bức thư. Dù sao Trầm cũng đang bối rối và nghĩ nhiều về Vĩnh. Trầm không xé cái thư của Vĩnh, mà xé nát một chiếc lá cây, cuống quít ném xuống hiên nhà.

Tôi đi lang thang khắp cùng hết những con đường mà Trầm vẫn thường đi qua. Còn những một tiếng nữa Trầm mới tan học. Tôi vừa đi chậm chậm vừa xếp đặt cho mình những câu phải nói trước mặt Trầm. Tại sao tôi phải làm như thế ? Có phải từ bức thư gửi cho Trầm ngày hôm trước đã đưa về cho tôi những lo âu hồi hộp. Những con đường quen thuộc của Trầm bây giờ cũng trở thành quen thuộc đối với tôi. Nhà nào có hoa vàng nở rục rở trước cổng, nhà nào có lối đi hoa mười giờ, nhà nào có xe hơi nhiều, và có chỗ dừng tôi đều thuộc lòng. Tôi không biết làm gì hơn trước một tiếng đồng hồ công trường sẽ mở khi tiếng chuông reo, thả cho tôi con bướm vàng yêu dấu. Những con đường tôi đi hai ba bận, để kéo dài thời gian hơn, tôi ngược mắt nhìn lên những khoảng mây trời trôi vu vơ, hút thuốc vệt, và đứng trước một công nhà có hoa vàng. Nhưng hình như tôi không yêu hoa vàng, tôi yêu những bông mười giờ đỏ thắm phôi phai trong cái bồn cỏ gạch tàu của một ngôi nhà có chiếc xe hơi lộng lẫy. Tôi lầm nhầm số xe, rồi đá vu vơ những cục gạch vào chân rào. Buổi sáng nắng lên cao trên các đỉnh cây. Qua những khoảng trống của cành lá tôi bắt gặp những tia nắng chói gắt. Mùa hè đã tới trong thành phố một cách đứng đưng không bàng hoàng lắm như mùa thu. Chỉ có mưa làm tươi những con đường và làm đậm thắm những cây lá. Thành phố này vẫn còn có một góc nào đó để yêu thương và nhớ tới. Tôi đã gặp một góc thành phố đó. Nó được bao quanh bởi những con đường nhiều cây lá và mưa bụi. Trong đó có những ngôi nhà không phải của tôi, những ngôi nhà của chung, và của một giấc mộng đẹp. Có ngôi trường con gái. Vào giờ tan học cánh cổng mở ra, rộng lượng và bao dung, thả những đàn bướm trắng đầy các con đường thành phố. Tôi đã bước vào cổng vườn có thật nhiều hoa vàng, cỏ xanh, bóng mát và thấy nhớn nhớn một con bướm hiếm quý của mùa hè, Trầm đó. Tôi đang là một người sưu tầm tài tử. Bất ngờ yêu thương một con bướm còn ở ngoài vòng chiếc lưới. Tôi đi và nghĩ. Bóng Trầm bay nhảy

(Xem tiếp trang 43)

ngày em xa trường

vĩnh biệt thánh tâm với nỗi sầu đầy
 ngày một ngày hai thôi xa xôi
 lời nhớ thương nào ghi cho trọn
 nỗi xót xa nào kể cho đầy
 ngón từ nào nói cho hết nỗi bàng hoàng
 thánh tâm ơi ! hoài hoài em thương mến
 thăm cỏ nào ghi dấu ngày xưa
 gốc cây nào nghe em kể chuyện giận đôi
 khung cửa nào em thường đứng mộng
 mơ
 lời giáo huấn nào dịu dàng mỗi buổi sớm
 buổi chiều nào tiếng dương cầm ngân
 nga
 thánh tâm ơi mai này em xa cách
 thương biết mấy mái trường thân yêu
 thương làm sao nhà nguyện cổ kính
 thương từng hàng ghế nấu khếp nép
 thương từng hàng nến trắng lạnh lùng
 thương làm sao những lần cầu kinh
 thương làm sao tiếng chuông buồn và
 tiếng hát buổi chiều êm ái
 thương làm sao những ma seur hiền
 hòa
 thương làm sao bạn bè nghịch ngợm
 thánh tâm ơi hoài hoài em thương mến
 ngày chia tay em đã nói rất nhẹ

« thánh tâm ơi đừng quên em nghe »
 và em sẽ gắng nhủ lòng đừng khóc
 nhưng sao nỗi xúc động dâng trào
 và nước mắt em buồn vẫn nhỏ lã chã...
 LILAS

tháng sáu và đôi mắt hà

mưa gõ về tháng sáu
 những bước chân nhàn du
 nở vừa chùm hoa gạo
 tay hiền em che đầu

ghé thăm tôi một sáng
 áo nhẹ như là mây
 nụ cười vừa mới thoáng
 đời xanh chiếc lá cây
 đôi hài bên thềm cửa
 tóc ngã vào song thưa
 hương nồng thơm mấy thuở
 nghe dậy chút mùa xưa
 mắt Hà xa như nắng
 bụi đường cũng mới trong
 hoa nhà ai nở trắng
 chim bay ghé qua lòng

tình thơm như mưa mới
 gõ trên thềm lã loi
 tháng sáu nhẹ nhẹ tới
 (Hà cũng đến trong tôi).
 NGUYỄN ĐAN TRƯỜNG

mùa hạ và học trò của thầy

trang giấy thơm bé giữ dùm cho thầy
 nhé
 cái gèn lạnh những lời giảng, dặn dò
 vì hôm nay thầy như cánh bướm mơ
 bay xa mãi đến nơi nào bé biết ?
 bé vẫn hiền ngoan như ngòi bút viết
 giấy kẻ ô thơm mùi mực tím nồng
 là áo mới bé mãi mãi thanh trong
 mùa xa lớp, xa trường sao buồn quá
 mưa đầu hạ đến với cây êm lá
 tay tạm ngừng, nét viết cũng tạm quên
 vì bé biết sẽ xa cách bình yên
 đôi mắt chớp ôi sao nồng nàn thế
 bài toán kia bé biết dù rất dễ
 nhưng không làm vì nghĩ đến tuần sau
 sẽ xa xôi những kỷ niệm đám màu
 và bé đã quên nghe lời thầy giảng
 thôi nhé bé, dù ngày xanh cách quãng
 bé vẫn xinh với áo lụa nồng hương
 thầy mơ thành cánh bướm lạ lạ vườn
 đến với bé những tháng ngày nhưng nhớ
 NGUYỄN ĐÌNH HIẾU

khi ngày tháng xưa đã mất

súng thức giấc
 bỗng nhận ra bước chân hồng nhỏ
 đã vừa quên ở một cuối dốc đường
 cánh cửa khuất kín dấu yêu
 và em thì xa khỏi
 lời từ già bảy giờ chìm tan theo mây
 em còn hai bàn tay rớt rơi kỷ niệm
 như mưa mù, kỷ niệm rồi xa
 ôi sáng soi gương
 nhìn thấy trong mắt đó điều buồn nào
 ngời ngời và thể thăm
 những kẻ lẻ khếp lại riêng mình
 cái khoảng không cách chia thì mịt mờ
 mà sáng rõ
 bởi vì bạn bè, còn có nghĩa là một
 lòng quên

cho đưa tiễn ngày
 và đưa tiễn dấu yêu
 bằng lời ngỏ cuối cùng thiết tha và
 phiền hà dài theo tuổi
 ôi sáng nhìn rõ đôi mắt mình trong
 gương

em buồn ngơ ngẩn.
 DU MÙA ĐÔNG

cho một người vừa rời trường học

rời cũng xa hoài theo tháng mưa
 đường thơm cho guốc trắng bóng thừa
 cho con ve đậu bên ngày cũ
 rung hạt chuông buồn lên giữa trưa
 em đã đi qua đó mấy lần
 cổng trường xưa khép ngõ phân vân
 có dưng chân lặng buồn đưa tiễn
 một khoảng vườn xanh đã nhạt dần
 tuổi nhỏ vừa rời qua kẽ tay
 nón nghiêng với lá với hoa cài
 với chút sương còn trên áo lụa
 em vỗ cánh hờ hay sắp bay
 thân thuộc rồi xa ở cuối trời
 tháng năm cùng tháng sáu mưa rơi
 khăn tay chưa vấy sao nghe thoảng
 nửa nụ môi chưa cạn hết lời
 và cô bé này em thân quen
 tóc vừa đủ rẽ mắt rất hiền
 biết chừng mai một rồi không gặp
 rồi sẽ xa dần quên mất tên
 và ngọn cỏ này vương gót chân
 xe trong tay mỗi lúc giận hờn
 em đâu biết được giờ trở lại
 cỏ úa vàng thêm tuổi thu phân
 tháng tám này em mở cổng trường
 bạn bè cũ mới những yêu thương
 riêng em quẩn quít như chim sẻ
 để thấy rằng em lớn lạ thường.
 HẠ PHÚC TRÂM

giã từ

phượng vừa nở gió đã về trước cổng
cửa ô kia sẽ khép kín bóng hình
tóc cũng bông miệng cắn chặt làm thính
mắt đã vội vấn vương vài hạt nhỏ

chân sẽ đầy với lời thương trước ngõ
ngập ngừng nào cũng chỉ ở đây thôi
trong kẽ răng đã thấy cái gì rồi
run khe khẽ những cung đàn tạm biệt

ngày sẽ quên tháng cũng lần tha thiết
quên học bài hồn hết thả đi hoang
giờ ở đây chỉ thấy một thiên đường
trên cánh lúa nhạc vàng đầu rêu rất

tông ngả nghiêng nghe hương về trước
mặt

rỡ rục nào dòng nước chảy nhưng êm
lá nhẹ rơi tóc đã phủ vai mềm
môi cũng nở dấu yêu nào trong mắt

mây lững lơ nhẹ nhàng rơi trước mặt
lòng vui mừng chặt chỗ những chiều
kia

miệng hát vang chân đã thuộc đường về
đầu cần mắt, mắt bởi say màu nắng

rời niềm vui sẽ theo dài ngày tháng
lông lã quên từng tà áo trong trường
bỏ buổi chiều thương trông đợi người
thương

khi chuông võ giờ ra chơi sẽ đến

và ngỡ quên bạn bè nhiều yêu mến
tiếng trả bài giờ cũng đã bay xa
đầu chân chim, trường, lớp đó ngọc
ngà

và hơn đôi khi làm bài không được

nhớ ngày đó mỗi lần chân đã bước
tay cũng vừa làm dáng tưởng áo bay
nụ chột hồng hồn vỡ ngàn ngơ say
lim sẽ rồi, lá bay chùng mực lú.

NGUYỄN THỦY

cho ngày xa trường

hãy ở lại chỗ ta ngồi xưa cũ
một đời này như thế tạm là xong
thương tiếc mấy cũng cầm bằng dĩ vãng
lòng quen sâu, thay đổi được gì không

hãy ở lại sân trường thân yêu cũ
mai ta đi cỏ sẽ mọc xanh hồn
thương tiếc mấy cũng cầm bằng kỷ
niệm

lòng quen sâu nước mắt xuống rưng rưng

hãy ở lại hành lang ta vẫn đứng
chiều thứ hai hay buổi sáng thứ năm
hãy ở lại nắng, mưa buồn ngói cổ
mai ta đi lòng sâu muôn muôn trùng

hãy ở lại cho thật nhiều thương nhớ
đầu chân nào trên từng bậc thang phai
la như thế trọn đời xa biệt
tình bấy năm là con nước đáng đầy

hãy chia tay bạn bè thân yêu cũ
mai ta đi tình chất ngất trong tim
hãy nhìn kỹ mặt nhau thêm lần nữa
cộng bảy năm gần gũi chắc không quên

hãy chia tay bạn bè thân yêu cũ
bàn ghế xưa để lại với nỗi buồn
ta vẫn biết nói nhiều càng thêm tội
nhưng đầu đành vội nhắm mắt, quàng
lưng

hãy chia tay bạn bè thân yêu cũ
lớp học này mai nốt sẽ lại vui
(chỉ chúng ta mới phải ngậm ngùi
nhìn lui, tới để ghi từng dấu tích)

thời xa hết tháng ngày đầy mặt ngời
mai ta đi sách vở ngủ u buồn

NGUYỄN ĐĂNG HIÀ

khi hạ về

mùa hạ về khi em vừa tuổi lớn
dòng dứa buồn theo những phiến mây
bay

mặt vương tơ một tháng nhớ nhung đầy
tay vụng dại hững hờ gom xác lá

mùa hạ về nghe tuổi buồn của đá
miền cao buồn hoa nắng vỡ lung linh
một phút nào xin gói trọn chân tình
trong lưu bút với đôi giòng mực tím

mùa hạ về sao nghe hồn vỡ vụn
vắng xa rồi khung cảnh cũ thân quen
cỏ lá me bay phủ kín muện phiến
vài hoa nắng làm rơi cài trên tóc

mùa hạ về về sâu lên tiếng khóc
và phượng buồn trải nhẹ gót chân ai
phút vắng xa xin hãy nhớ nhau hoài
chân tình đó hành trang ngày mới lớn
NGÂN DU

trường cũ

như cánh chim trời xa trở lại
buồn vui một thoáng đã dang đầy
hồn quện vào trong hàng ngói cũ
những bờ rêu nhạt thoáng mưa bay

thề nhẹ cho từng kỷ niệm xưa...
mà sao! ta biết nói cho vừa
tiếng giầy phứt cũ từng giao động
âm điệu nào như nổi gió mưa

tiếng hát cao đưa cờ lên gió
áo trắng làm xanh tuổi học trò
hành lang làm đẹp tình thân ái
bàn học thương hoài câu nhỏ to

những cánh phượng nằm trong buổi
nắng

năm nay nở mấy sắc anh đào?
bụi phấn cho thêm nồng hương cũ
quán nước đây còn liếng lao xao

anh có nhớ không bờ đại lộ?
đoạn đường nuôi nỗi nhớ trong lòng
phù hiệu dán bằng cơm nguội ấy
anh còn giữ lại nó hay không?

đậm đà đường nét từng khuôn mặt
ai đã cho tôi thuở học trò
một thuở phút giây thành bất diệt
« trường cũ »! êm đềm như giấc mơ.

QUỐC HÙNG

khi em thôi học

là cả đường xưa lỡ hẹn rồi
thương em lưu lạc nỗi xa xôi
bàn chân chim sáo buồn hoa cỏ
nắng cũng êm êm tắt giữa trời

là cả mùa thu đỏ lá vàng
khóc cho tình mộng sớm ly tan
tóc thơm và mắt tơ vương đó
đành ước trong mùa đông chớm sang

là cả tương lai khép giữa lòng
giữa mùa hy vọng kết thành bông
cho xin một đóa làm vương miện
để nhớ em xa buổi má hồng

là cả trường yêu vắng lặng rồi
là tôi thương nhớ bóng xa xôi
cho xin sách vở ngày xưa đó
giấu kín ngàn năm giữa cuộc đời...

TRẦN PHƯỢNG VŨ

viết cho yêu dấu

Đ Ề H Á T

mái trường

Lúc mùa mưa bắt đầu trải dài trong thành phố, những cây phượng đã trang điểm cho mình một màu đỏ rực rỡ nồng nàn, cây lá xanh tươi hơn, khi đó lũ ve sào cũng bắt đầu tấu một điệp khúc buồn bã đến đều đặn. Mùa hạ theo từng hạt mưa đầu mùa thênh thang trong thành phố, ngập cả sân trường và vương đầy đôi mắt học trò.

Những lần thật tình cờ quen chân đi trên con đường Hùng Vương, phải nói là con đường học trò, vì hôm nay không còn tung tăng những tà áo, đều đều nhịp guốc, vang vang rộn rã âm thanh của lũ học trò vào những buổi đi học và ra về; con đường hình như buồn lắm và đã ứa vàng tương tự những bóng hình yêu dấu cả đời. Gần cuối con đường là trường tôi. Chiếc cổng từ lâu vẫn nhàn nhạt một màu xanh dương. Từ năm đệ thất đến bây giờ, đã năm năm màu xanh ấy theo từng buổi học phai đi một tí. Tôi thích như thế vì không muốn có một cái gì khuất che từng kỷ niệm của tôi đọng trên từng nét sơn nhạt phếch. Trong sân trường vẫn là màu đỏ bát ngát của hàng phượng. Khi nào hoa phượng kết trái. Trái già nua cần cỗi và cuối cùng rụng rơi, thì lúc ấy sân trường sẽ rộn rã những âm thanh học trò, những âm thanh xuôi theo từng buổi học quen thân vô cùng, những âm thanh đầm ấm vì nó khơi nguồn tự trong ngọn ngành tim óc. Lớp ngói đã xanh rêu và từng khung cửa hiền lành vô cùng. Cửa thì tạm khép. Những tâm hồn vẫn rộng mở thật lớn, phải thật lớn vì bây giờ những kỷ niệm đang nồng hương trên mắt, trên

môi, ngọt ngào trong từng góc tim, nỗi nhớ... Chim thánh thót những thanh thoát, nồng nàn, nhưng bỗng nhiên cảm thấy trống trải lạc lõng làm sao trong thình không của mùa hè xa trường, xa lớp.

Xin tạm biệt một tình cờ, dù hôm nay lớp học đã khép kín, mái trường mỗi lúc càng xanh rêu những kỷ niệm, nhưng ngày mai, ngày mốt và những ngày sắp tới sẽ dựng xây đợi chờ thành sự thật. Phải thế không những ai mong ngày khai trường đến thật sớm với tháng ngày...

thầy cô

Như những cánh bướm non, rời già cỗi thầy cô đã đến với êm đềm và ngoan ngoãn của học trò, nhưng một lúc nào đó, chính là bây giờ, thầy cô vụt bay — những cánh bướm vụt bay — khuất xa học trò và để lại những lưu luyến vô bờ, những nhớ nhung bất tận, những thương nhớ vô vàn...

Những vòng tròn, những tam giác của thầy Vinh; những ngẩn ngơ, mê say đôi mắt của thầy Giông, mái tóc bóng loáng của thầy Trọng, đôi mắt nghiêm nghị của thầy Trạch, cười cợt dễ thương của thầy Chi, tính tình dịu hiền của cô Hảo, êm đềm lời giảng của thầy Sơn, dăm câu chuyện của thầy Bình, hiền hòa tâm hồn của thầy Phước... Sao những nhớ nhung đọng đầy trong tim, sao những lưu luyến vương đầy trên mắt. Tôi như bẽ bàng trong thênh thang thân yêu của thầy cô luyến ái, tôi như mê say cùng những cánh bướm nồng êm, những cánh bướm đã đưa tôi đến thiên đường dấu yêu, tuy vui với nhưng yêu dấu vô cùng...

Mùa hạ nhẹ nhàng trên từng hạt mưa, cơn gió, những cánh bướm bay xa vương đầy luyến tiếc. Nhưng chỉ bay xa trong từng nhớ nhung mùa hè rồi cánh bướm sẽ trở về đậu lại vườn cũ và mãi mãi ngát hương trong nỗi đợi chờ...

bạn bè

Những buổi sáng thức dậy sớm, bỗng cảm thấy trống trải vô cùng, vì chiếc bàn, chiếc ghế hôm nay đã yên lành những sách, vở, bút, thước. Không còn ở đây những giòng chữ in dài dòng, không còn nhưc đầu những bài toán học búa. Tất cả phải tạm quên và đợi chờ lúc lãng quên mãi mãi. Sách vở lặng yên trong một góc bàn để đợi đem bỏ vào va ly cất đi một xó...

Những cuốn vở của bạn đổi nhau làm kỷ niệm một niên học tràn đầy yêu dấu sao mê say quá mắt, nồng nàn quá tâm hồn. Những Long, Tiến, Cường, Thảo, Lan, Hiền, Minh sao mãi mãi là những đậm đà ngậm tim. Li lợm của Long, hiền hậu của Tiến, thông minh của Cường, nũng nịu của Thảo, dịu dàng của Lan, vui tươi của Hiền, giận hờn của Minh là những đóa hoa ngời rạng tâm hồn. Long là Violette, Tiến là Thước Dược, Cường là Ngọc Lan, Thảo là Tường Vi, Lan là Tử Muội, Hiền là Ngọc Nữ, Minh là Cục Tim... Những đóa hoa yêu dấu cả đời tôi ơi, những người bạn nhưng nhớ ngàn năm của tôi ơi, bây giờ bạn là hoa hương trong tim tôi, ngày mai bạn là dòng sông luán lưu trong hồn tôi, những tháng năm nối tiếp bạn là thương nhớ của tôi ơi, những khuôn mặt dễ thương và tuyệt diệu!

Tôi đã bật khóc cho những nhớ nhung, luyến tiếc đó bạn. Bạn có cười không nhỉ, nhưng dù sao những giọt nước mắt mười sáu lúc xa trường, xa lớp chân thành vô cùng bạn ạ.

mùa hạ và ngôi trường của em

V Ư THỊ H ẢI D ƯƠNG

Lần đầu tiên em thấy buồn khi biết rằng ngày cuối cùng cho một niên học đã tới. Buồn thật sự. Tê tái và rã rời. Em bật khóc. Cả cô bạn nhỏ của em cũng thế! Hai đứa nắm chặt lấy tay nhau, mà lệ hoen bờ mi. Tim em xót xa như giọt nước mắt mặn và cay tưới vào hồn rất dai.

Những khuôn mặt bạn bè em rất yêu rồi chợt xa vời. Năm nay là năm học thi nên rồi sẽ chẳng còn gặp mặt. Bạn bè em mỗi đứa một nơi. Đưa thi lên buổi sáng học, đưa theo bạn A, đưa theo bạn B. Có đứa lại nhân tâm, xa rồi bạn, xa rồi cả ngôi trường yêu dấu Lê Bảo Tịnh để đến ngụ ở nơi nào em chẳng biết. Cho đến khi đôi mắt tìm theo; quanh quẩn trong sân trường để tìm lại bóng dáng bạn thân thì đã vụt ra như con chim cất cánh. Riêng em cố định và chỉ hoài hoài học buổi chiều với ngôi trường em rất thương, có huy hiệu lục giác màu vàng. Để chiều chiều, dạo chơi trong sân trường mà chợt nhớ đến từng khuôn mặt thân ái với kỷ niệm khôn khuây. Quán nước, cây phượng, balcon với dãy hành lang dài dài mỗi ngày có bước chân em và bạn khua vang...

Tất cả đều đã xa vời. Em không bao giờ tìm lại được giây phút của một mùa hạ năm nay với những hình ảnh ngập tràn ưu ái. Giây phút em nắm tay bạn, nhẹ hôn chia tay, viết giòng lưu niệm, nói lời giã từ rồi cũng xa xôi. Em biết rằng xa lắm, mà phủ che đi là một lớp khói rất mù, khói cay làm mắt em buồn, làm má em ướt. Em gục xuống bàn để nghe hồn rung rung đau sót. Một buổi chiều ngày hôm nao tháng tư, đã ghi lại giây phút làm em thật buồn đánh dấu một con đường đã gãy và một niên học đã tan. Bao kỷ niệm, yêu thương, được dịp bộc lộ trong ngày cuối chia tay. Em cũng chẳng nhớ em đã nói gì với bạn. Nhưng em biết rằng, khi em nói là lúc em khóc! Dòng nước mắt chảy dài trên má, ánh mắt chợt nhòe đi và bạn em đã lấy tà áo dài lên thấm nước mắt em.

Chưa có mùa hạ nào em buồn bằng mùa hạ này! Bây giờ em mới thấm thía được hai chữ « chia ly ». Thấm vào dòng máu đang luân lưu

trong con tim từ lâu chưa đựng biết bao hình ảnh bạn bè cùng mở kỷ niệm rất ngời rất đẹp. Rồi chợt mù phai như rằng đã có một lớp sương đục và dày làm ngăn cách mà em thì ở bên này vẫy tay réo gọi. Mùa hạ buồn và làm em khóc. Sự chia tay giữa em và bạn, em không muốn kéo dài xót xa. Rồi rất nhanh, bạn ơi, tiếng chuông đã điểm! Thời thế là hết. Và niên học cũ chấm dứt từ đây em không còn gặp những khuôn mặt khả kính của thầy em nữa. Thầy Sơn, thầy Ban, thầy Khang, thầy Hạo, thầy Khánh... Chao ơi, xa hết cả rồi!

Buồn nhưng em vẫn gượng cười, siết chặt tay bạn để nói lên một lời chúc tụng. Hải chúc Lê vui vẻ và chơi xa nhiều trong mùa hạ này, nhé Lê. Âm vang thừa thãi trên môi. Em đã gắng buột lên môi những ngôn từ đó mà em nghe là lạ bên tai,

Buổi chiều, màu nắng thật đẹp. Vàng và trong như thủy tinh. Confetti ai thả rơi đầy sân trường. Vương trên tóc em và bạn. Cây phượng giữa sân vời lá xanh và hoa đỏ nổi hẳn lên. Bạn bè em, có đứa đã khắc tên kỷ niệm lên thân cây. Điệu ơi là điệu! Hoa mới đơm nhẹ lên mấy bông cho em nhìn và tấm tắc khen « đẹp ».

Con đường xưa em về chợt dài ngoẵng ra. Hôm nay em mới thấy dài. Dài và buồn. Em nghĩ rằng ngàn lá trên cao chỉ chứa đựng những gì yêu thương em vừa đánh mất khi tiếng chuông vừa đổ. Dáng em nghiêng đổ trên con đường như tờ thêm nét buồn sẵn có. Mùa hạ đến bạn chia xa và ngôi trường hôm nay sao thật đẹp, thật xinh. Hoa phượng nở tung ra từng cánh đỏ kiêu sa. Choáng ngợp không gian. Hồn em menh mang menh mang. Em buồn quá đi thôi và em đã khóc khi mùa hạ trở về...

N H Ệ N H À N G

k h á n h h ư ơ n g

*nắng thả lơ vàng trên khóm cây
lao xao ngọn cỏ thoảng hương bay
trời chiều. buông xuống màu áo lụa
buông những phim đàn ngắt ngày say
buồn đáng trong mắt đá rêu nhưng
im vắng để nghe nhớ vô cùng
thương mến đan dài theo dòng tóc
cửa đời đã mở lối nhớ nhưng
trong gió áo bay lụa rất xưa
trên đời nuôi tiếc chút hương thừa
hoài cung... yêu dấu người có nhớ
nở một hoa hồng xưa rất xưa*

ngày tháng ngậm ngùi

suối mơ

Gia Long thương rất thương

Chiều nay, một buổi chiều nắng còn ngái ngủ trên cây, nắng phút này đã nghiêng nhẹ vào cái màu vàng đẹp nhất; với cuốn Lưu bút trên tay em trở lại đây thăm Gia Long trên con đường xưa cũ, con đường vẫn đẹp, vẫn hiền hòa in dáng mây trời... Em bước từng bước như trong chiêm bao trên những vòng lượn dịu dàng có những hàng cây cao thẳng tắp, có những bờ cỏ ngó nhau, có những ghế đá dài dẫn đến lớp học ngày cũ. « Ô! Lớp em đây! » em khe khẽ kêu lên như thế và bước lên bậc tam cấp, ôi chao ánh mắt em bắt đầu rung rung khi nhìn từng dãy bàn ghế, chiếc bảng màu xanh của lá. Tri nhớ em bỗng nhớ lại tỉ mỉ từng chi tiết, từng dáng điệu cũ của những khuôn mặt gần gũi và tất cả đã theo tưởng tượng của em tung búng sống dậy.....

Ngày xưa căn phòng này đây từng viên gạch đã reo vui bởi những giờ học như mở hội mùa xuân, và ở đây em đã bắt gặp hạnh phúc khoan thai urom đầy màu hồng của đất trời đến như sương như khói; mặt bàn này đây cô vẫn thường tựa hai bàn tay mềm mại để giảng bài cho em và Phụng, những câu hỏi dù chỉ là lần thần nhưng cô vẫn cười, nụ cười thật hiền, thật đôn hậu và giọng Huế ngàn đời dịu dàng. Nhưng bây giờ những dãy bàn ghế bị bỏ trống không, hoang vắng đến tội nghiệp; khung trời này còn đâu âm thanh rộn rã của ngày xưa mà sao chỉ có mình em, cô ơi, bạn bè ơi, Phụng ơi, Chính ơi..... Ngoài kia hành lang lớp học vẫn dài hun hút, ô hay sao im lặng thế này, tiếng gước ròn rã của những tà áo trắng Gia Long thường chạy xuống cầu lác lác bộ mưa từng gói me, từng viên kẹo hồng nhỏ, từng chiếc bánh hơm mùi sữa để truyền cho nhau len lén khi cô đang bận vẽ vụn vặt trên bảng bằng ánh mắt ngệch ngợm kèm theo nụ cười đi dỏm đầu rồi? Giờ ra chơi em và Chính thường tay đan tay thân ái đến bên gốc cây mận đưa « của riêng hai đứa mình thôi nhé! ». Thế nhưng hai đứa chỉ nhìn những quả mận xanh bé xíu chứ chưa lần nào chúng mình dám hái vì ngại ơ là ngại đôi mắt nghiêm nghị của bà Giám học, và hai đứa cứ tiếc mãi Chính nhỉ. Em hay bút lá mận vò nát trong tay đưa lên

mũi để đón lấy mùi thơm thoang thoang, ngọt ngào làm sao, chẳng thể mà có lần chúng mình cứ mãi cười khiêu khích với cây mận quên cả chuông reng vào học....

Nhớ sao là nhớ buổi học cuối cùng, những hạt mưa kim tuyến rơi như thác lũ, năm bảy mái đầu xanh vây quanh cô thành một vòng đai mềm mại và thân mật để cô kể những câu chuyện đậm đà, thương yêu như ly nước đầy tràn, như tấm gương sáng láng khi cô cầm tay em xoay xoay chiếc vòng bé đủ màu, và đôi khi ngừng lại để vuốt về lên mái tóc dài của em. Tâm hồn em lúc ấy đã thấp thoáng hình ảnh của hạnh phúc, vượt nhẹ lên tà áo lụa màu mỡ gà cô mặc, em nghe mát rượi từng đầu ngón tay, và từ lúc ấy em thấy mình bắt đầu yêu và thích màu vàng nhạt. Chiều hôm ấy ông Trời mưa to chi lạ, bỗng dưng em cảm thấy buồn sao là buồn, em chạy ra ngoài hành lang nhìn bầu trời cao thật cao, hoa nắng đâu sao không đậu lan tràn trên tóc, trên áo em nhỉ? A, em đã quên khuấy đi mất ông Trời đã giận dữ khoác chiếc áo xám tro cơ mà; mưa rơi thánh thót như tiếng đàn dương cầm mà em hay nghe bên giảng đường cạnh lớp học. Nước ngập đến bậc tam cấp, ngoài cửa sổ đằng sau lớp em là hồ bơi tuyệt đẹp nước trong xanh như màu trời, ô hay một giọt, rồi hai giọt và cứ thế những giọt nước mắt chan hòa khắp mặt em.....

Những ngày cuối niên học lớp trở nên vắng vẻ lạ thường, em đã nhận thấy sự đổi thay bất nguồn dần dần, em sợ và không muốn có sự đổi thay đó nên cứ mỗi buổi trưa học thêm em vẫn mặc áo dài trắng của Gia Long ôm chiếc cặp đầy ắp sách vở đến trường. Dưới chòm cây Phượng vĩ trở thật nhiều hoa, màu sắc đỏ thắm của Phượng, tiếng ve sầu rì rả trên cây em có cảm tưởng buổi trưa mùa hạ như dài thêm. Một cánh hoa rơi xuống chân em cúi xuống nhặt lấy ấp ủ trong đôi tay thì thầm. Phượng buồn ghê đi, bắt em xa cô, xa các bạn em chẳng yêu Phượng nữa đâu... Lúc ấy em đã ước gì thời gian ngưng đọng lại để các em không còn phải nhặt cánh Phượng nghĩ đến chia ly, đến những giòng nước mắt, nhưng thời gian có nghe em mơ ước đâu mà cứ lặng lẽ trôi mãi như chiếc đồng hồ treo trước cửa trường, từng giây, từng phút, từng giờ mang những con số khác nhau mà em hay nhìn lên thật nhanh mỗi khi vào lớp muộn.

Bây giờ em đã già từ lâu rồi căn phòng tâm hồn Trung học của em, có những lối đi xanh biếc cỏ non, có những thân mật giữa những hương hoa bằng hữu để bờ ngõ, để rụt rè lên ngưỡng cửa Đại học bắt đầu làm quen với từng giảng đường menh mông xa lạ, với thật nhiều khuôn mặt chưa một lần quen biết! Dừng lại bên chiếc ghế đá dài, mở từng trang lưu bút ánh mắt em đọng lại thật lâu trên hàng chữ cô viết, em âu yếm gọi Lưu bút là chuyển tàu sông hồng đã chưa biết bao kỷ niệm ngọc ngà, châu báu của em. Gia Long ơi, em đã nhìn thấy tuổi đại giờ bàn tay bé nhỏ vẫy chào em rồi đấy, nhưng không, em sẽ lắc đầu vì với vòng tay này em ôm tất cả những sông hồng nặng thật trọn vẹn.

MỘT NGÀY ĐỀ NHỚ S Ầ U M Á Y

Rồi những tháng ngày êm đềm đã dần vơi hết, đã qua mau như một giấc mơ say trong đời, một giấc mơ có những hương vị ngọt ngào êm ru rồi cũng có những thoáng nhớ muộn phiền. Đoàn nhạc sĩ mùa hè đã trở về trên những hi việu màu xanh và bắt đầu tấu lên những trường khúc nghin trùng. Ánh mắt học trò đã hờ hững trên từng trang sách, từng bài vở loà biếng chép chưa xong. Một ngày, một tuần, một tháng rồi một năm, theo khóa biểu dễ thương và quyến luyến của năm học tưởng sẽ còn được đứng hoài mà đã hết rồi, năm học tưởng chừng như vẫn còn mới, vẫn còn dài lắm.. Nhưng mùa hạ đã đến rồi, đến thật rồi, đôi mắt học trò mở to ngạc nhiên và từ đó, nhẹ nhẹ len vào một sợi khói u hoài mệnh mang và ray rứt.

Em chợt thấy yêu vô cùng những sách vở còn thơm hương thơ ấu, em vẫn còn là một con bé hay ngơ ngẩn ở những khung cửa sổ và vẫn hay đi bài vở buồn dờ dang. Em ơi, rồi một thuở đời êm đềm nhất của em sẽ qua đi không ngờ, không biết. Thời gian u hoài lướt trên sách vở em như tiếng

giảng bài ru say của thầy, của cô, như tiếng cười của bè bạn. Sân trường đã xanh lao xao reo dưới những bước chân và cổ đại e ấp vụt lớn dịu dàng; những bức tường vàng xưa cũ theo từ cơn mưa, từng giấc nắng; mái ngói đỏ rêu phong dần, cổ khô mọc cheo leo buông mình mong manh và những con chim bé nhỏ tha rác về làm tổ xôn xao ở những ô cửa màu xanh trên lầu cao... những bóng dáng đó trải dài trước mắt, thân quen tự lâu lắm rồi và bây giờ, em cống quýt ôm giữ lấy nó vì em biết rằng em đang ở những ngày cuối cùng của năm học. Vàng, những ngày cuối cùng... Chả ai còn có thể học được gì cả và cứ thầy cô bước vào là nhao nhao lên đòi chơi, ừ, chơi thì chơi... Nhưng hôm nay thì, tự nhiên khác, sau khi đòi hỏi mãi mà vô hiệu quả, học trò ngoan ngoãn nghe giảng và ngoan ngoãn ghi bài. Bài Sứ bắt thầy và bắt chúng em trở về với quá khứ, em hỏi nhỏ Tiếng thầy cứ sống hoài với quá khứ như thế sao? Bài học nhẹ nhàng, say sưa và khá dài, ghi xong rồi mới biết nó dài. Em còn muốn chép mãi, chép mãi vì chưa chán hay nói đúng hơn là vì còn muốn kéo dài mãi những giờ phút còn lại này, em sẽ chẳng bao giờ còn được học những giờ Sứ này nữa. Sang một năm mới, em sẽ có một giáo sư mới, một thời khóa biểu mới, một chương trình học mới và một lớp học mới. Bây giờ thì em đang cố níu giữ những giờ phút cuối mà em đang có. Đề làm gì nhỉ? Đề vui đề buồn, đề nhớ hay đề rồi quên?... Nhưng không được nữa rồi, thầy đã cho nghỉ đấy, em không nhìn lên nhưng bóng thầy vẫn đứng đó, đứng đó với những bụi gỗ, hàng đen, viên phấn và bàn và ghế và bài học và thân quen...

Em bứt rứt, lại nhìn ra cửa sổ, lại cắn đầu khăn, lại nhìn các bạn, em hỏi hộp như biết sắp có một cái gì xảy ra. Có gì đâu, ngoài ô cửa xanh vẫn những mái ngói, những hàng cây. Những tiếng ồn vọng lên dưới con đường như từ một nơi xa, vẫn như thế mà. Và rồi thầy đã đứng lên, thầy bảo hôm nay «có thể» là ngày cuối cùng và thầy đang chúc gì nữa đó. Em nghe rõ nhưng lời chúc đi vào qua tai kia, bay mất ra ngoài theo gió, em không nhớ gì hết. Và chuông đã reo rồi đấy, các bạn em kéo nhau lên bàn giáo sư xin lưu bút của thầy và em thì lặng lẽ ngồi yên tại chỗ, chỗ của em thật xa xôi và thật lạc lõng. Em không hiểu tại sao em lại không đem quyển vở sạch sẽ của em lên đề cũng có được những dòng chữ gì đó của thầy như các bạn. Nhưng em chả hiểu từ bao giờ đã quyết định chắc chắn lắm và không hối tiếc gì hết, bạn em dục đã Hương đem tập lên đi, em nhẹ cười, lắc đầu. Em vẫn ngồi yên để nhìn lên những bóng dáng xôn xao trên kia, những tà áo trắng thấp thoáng, tiếng nói riu rít của các bạn và nụ cười nhẹ nhàng thoáng thấy của thầy, nụ cười đã thân quen từ những ngày tháng trước rồi nó sẽ trở thành một nụ cười xưa cũ, phải không thầy?

Và rồi một cái gì mà em bị ám ảnh đã đến, bạn em chạy vào vào lớp theo một cơn gió hoảng hốt ngỡ ngàng, trời ơi ngày mai nghỉ hè rồi! Em đứng bật dậy, cắn chặt lấy mouchoir, em ấp úng hỏi lại những câu thừa thãi và đứng chôn chân xuống, em quay cuồng trong nỗi ngỡ ngàng và từ đó nước mắt em cứ chực rưng rưng muốn rơi già em khóc được thật thì còn hay hơn.

Thấy thoáng trên kia vẫn những cánh áo, những lao xao, những thân quen đầu ai và một nụ cười dịu dàng bắt đầu đi vào xưa cũ. Tại sao thế, mọi người không nghe gì đó sao? vẫn thản nhiên đó sao? mọi người có biết gì không? hãy nhìn lại lớp học này của một năm học đã chấm dứt từ đây hãy nhìn lại đi. Nhìn lại một lần để biết rằng chúng mình sẽ chẳng còn có những chiều ngồi bên nhau như những chiều đã qua, như chiều nay nữa. Đừng vô tâm quá cho tất cả hãy quay cuồng đi, này tường vàng ngói đỏ, này những tờ chim hoang sơ, này bàn xưa ghế cũ, những dấu mực đỏ, những gói quà vật dẫu kín trong ngăn, những cái billet doux mà chúng mình vẫn ném cho nhau, này những ô cửa màu xanh, cỏ xanh ở sân trường, trời xanh trên cao, những quyển vở xanh và những màu mắt xanh... còn nhiều, nhiều, nó chất đầy ngập ở lớp học này, ở những lớp học khác, ở tất cả trong ngôi trường cũ này... có nghe gì không, có nhớ gì không, có nhớ gì không, ngôi trường và những tháng ngày của chúng ta..

Cổ họng em nghẹn lên, không ai nghe em hết, không ai nghe em hết. Và em ngồi xuống. Và thầy vội vã đứng lên, vội vã cầm lấy cặp, lấy áo choàng và vội vã bước ra. Trời thấp xuống, đè nặng với những cánh mây mù xám, gió lạnh kéo nhau ùa vào cửa. Thầy quên hết rồi phải không, phải không? Chẳng bao giờ thầy nhìn lại cái lớp 8P1 này, hơn một năm thầy đã dạy những khuôn mặt đó mà. Nhưng có lẽ phải thế, đã bao nhiêu tháng năm dài thầy sống ở học đường rồi, ngày xưa thầy là học trò và bây giờ thầy đã đổi chỗ đứng rồi, thầy đã nhớ quá nhiều, đã nhìn lại quá nhiều và bây giờ thầy không còn biết đến nữa, có phải không thầy? Chỉ là tưởng, là nhớ nên mới cống quýt lên như thế. Thôi em biết rồi,.. và từ bây giờ em không khóc được nữa, không khóc được nữa, dù muốn khóc, dù cố khóc..

Những đôi mắt đã nhìn nhau, những dòng lưu bút hồng viết vội đã khô mực, bạn em đã nhìn hai đứa em, đã cười, đã chúc và đã đi ra. Lớp học vắng dần, hai đứa em lại đứng ở cửa sổ, dưới những tờ chim như những buổi chiều về học trước. Dưới sân trường các thầy đứng lại đông, có lẽ các thầy cũng chia tay, nhưng đâu có ai buồn, các thầy cười nói, bắt tay nhau và lên xe. Ra khỏi cổng, thấp thoáng dưới con đường cái trắng có cả thầy nữa. Ai cũng nhanh nhẹn và cũng không ai nhìn lại ngôi trường hết, kể cả thầy nữa. Những bóng áo trắng ở sân trường vắng dần và lớp em chẳng còn ai nữa, đã muộn rồi đó, nhưng cứ muốn đứng mãi ở đây, ở khung cửa quen thuộc thân yêu của hai đứa như những buổi chiều về trước đã thường về muộn để tản mạn theo dấu những cánh mây trên trời. Nhưng hôm nay là lần cuối, rồi em sẽ chẳng bao giờ còn những buổi chiều êm đềm quyển luyện này nữa, rồi sang năm thì em sẽ đi học buổi sáng rồi, em sẽ bước vào những giờ học có toàn những anh chị lớn hơn, em sẽ xa dần những lớp 6 lớp 7 bé nhỏ ngày đại, rồi em sẽ lớn dần lớn dần, chào oi...

Nhưng em đã không còn đủ thì giờ để đứng nhìn lại mãi những yêu dấu vô cùng đó nữa, chiều đã xuống rồi, em nhìn nhỏ Tiếng, nhỏ đang mê

mải gì ấy. Em nhìn lại bảng đen, em đứng ở bàn giáo sư nhìn xuống những dãy bàn trống tro phía dưới, chỗ em ngồi kia, bao nhiêu ngày tháng rồi em đã ngồi ở đó, đã nhìn lên nghe giảng hay để loay hoay nhìn ra cửa sổ... Thôi, em nhặt một mẫu phấn, định viết một cái gì đó rồi lại thôi, em bỏ mẫu phấn vào cặp, đi xuống chỗ ngồi, len lên hôn nhẹ lên bàn, chớp mắt và kéo tay nhỏ Tiếng đi như chạy ra khỏi lớp, trên hành lang trống lạnh hun hút....

Cho đến lúc đặt tay lên cái cổng sắt để vào nhà, em mới như thoát khỏi một cơn mộng, em đã xa trường thật rồi, thật rồi. Em muốn bật khóc nhưng đã bảo rằng em không còn khóc được nữa. Em chạy nhanh vào nhà, nhìn mẹ, nhìn sưng mắt nơ hồng nhưng của mình trong gương, mẹ, ngày mai con nghỉ hè rồi! Và em không chờ câu nói của mẹ, không nhìn mẹ, không nhìn ai hết, em chạy vụt lên lầu...

Em mở tung cặp ra, bút, thước, sách vở, viên phấn lúc nãy và quyển lưu bút dở dang, em hôn chúng nó, em ôm chặt lấy chúng nó, không còn gì nữa, không còn gì nữa, chia xa rồi, quên lãng rồi, những cánh hoa ép rơi ra, sách vở nhẹ nhẹ hương, em muốn thấm ướt chúng nó bằng những giọt nước mắt dịu dàng nhất và nghẹn ngào nhất. Gió từ cửa sổ ùa vào mang theo những tiếng dương cầm thánh thót rụng rơi đầu đây, em thấy lạnh, rất lạnh. Em đóng chặt các cửa lại, em ngả mình trên giường, nhắm mắt lại và bỗng muốn ngậm lấy một đóa hoa hồng, thật đỏ, tưởng chừng như để đi vào một giấc ngủ thật dài và thật trầm lắng. ■■■■

tuổi ngọc

(Biên lai số 579/BTT/NBC/HCBC ngày 24-4-71)

Số 5

Tuần lễ từ 24-6 đến 1-7-1971

CHỦ NHIỆM:

DUYÊN ANH

THƯ KÝ TÒA SOẠN:

ĐINH TIẾN LUYỆN, TỪ KẾ TƯỜNG

QUẢN LÝ:

ĐẶNG XUÂN CÔN

giá 40đ.

BẠN NGỌC SỬA GIÙM

Trong bản nhạc *Trường cũ*, vì ông thợ chép lời ca mãi mơ mộng nên bên mấy khung song thưa ông ta đã phết ra bên mấy cung song thưa. Vậy bạn sửa giùm cung thành khung rồi hãy tay đờn miệng ca.

ngày hè ở biển

N H A N V Ị A N H

Trên đỉnh núi còn phủ đầy sương mù trắng toát, em đã đem phao ra biển trong hơi lạnh buổi sáng vắng người.

Từ ngày nghỉ hè, em được ba mẹ cho đi Nha Trang một tháng, không còn nỗi vui mừng nào hơn với sự chờ đợi thật nóng nảy đến với em.

Ngay khi đặt chân lên thành phố, em đã đòi đi biển, liền tiếp mấy hôm sau, em ra từ sáng sớm cho đến sáu giờ chiều mới vào. Da em càng lúc càng đỏ hồng ửng rồi sau này đen sạm như cô bé lọ lem í.

Bây giờ, biển trở thành một người thân thiết với em. Một ngày không thấy dãy núi trùng điệp, không nghe tiếng rì rào của sóng thì trong em như thiếu vắng một cái gì thật quan trọng. Đôi khi, nhìn những hàng phi lao trong buổi trưa nắng gắt, em thấy buồn nhớ về ngôi trường thân yêu với những bụi trúc vàng rì rào trong cơn gió thật nhẹ về thầy cô mến yêu trao gửi từng lời nói dịu dàng, trầm ấm, với những tiếng khuyên bảo tại chúng em thường ngày. Rồi bạn bè quyến thuộc, những khuôn mặt dần dần hiện ra, nhớ Diễm về Long Xuyên, nhớ Thoại Lan bị Blao nhỏ Yến về Huế... Mỗi đứa chọn một nơi lý tưởng riêng để hòa hợp với cảnh đẹp và tâm hồn mình. Riêng em, biển là thần tượng của em, từ lâu, ngàn đời em yêu biển, thật thiết tha thật triu mến. Sóng mắt em đã in hình dáng biển, màu xanh của nước đã đọng trong mắt em không bao giờ nhạt nhòa dầu chỉ trong giây lát.

Ở dưới gốc cây dưới chân núi, bên bờ sông hoặc dưới thung lũng các bạn có bao nhiêu giờ nghĩ đến em không nhỉ. Riêng em, giá bây giờ có các bạn ở đây, chắc là thích thú vô cùng. Trên những mô đá bằng phẳng, đứng nhìn ra xa, các bạn sẽ thấy những cụm khói đen tỏa ra từ những con đường tàu nhỏ xíu ở tít ngoài khơi, từng lượn sóng trắng xóa dội mạnh vào bờ đá nghe âm âm thật tuyệt diệu.

Những lần bách bộ dưới hàng dừa sừng nước mưa, những quần trái nặng trĩu đang nằm ngon lành trên cây khêu gọi trước mắt em. Đành rằng những ngày tháng hạ em dành cho biển, nhưng tâm hồn em mãi nhớ nhung với vô vàn luyện tiếc. Hôm cuối cùng, lớp học mang về buồn thăm sâu đậm. Cúi xuống thì thôi ngược lên là đôi mắt long lanh muốn khóc mặc dầu trước lúc đó đã mở miệng cười toe, khoe rằng mình được đi nơi nọ nơi kia và cãi nhau chí chèo.

Bây giờ em ao ước được nằm trên bãi cỏ Lăng Ông nhìn những đám mây lạc loài trôi nhanh qua kẽ lá. Có lẽ con đường đến trường đã nhuộm đỏ những cánh phượng ở hai hàng cây châu đầu vào nhau ru ngủ buổi trưa hè

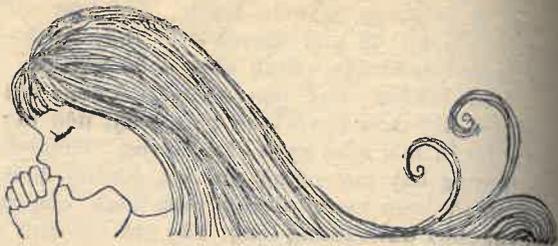
êm dịu. Em tham lam ghê nhỉ, em thích con đường Lê Văn Duyệt thích ngôi trường và đám bạn bè hiền lành. Khi còn đi học thì em ước ao được sống ở biển, khi đã toại nguyện thì thấy nhớ nhung vô vàn nhưng nhìn biển là em quên hết. Hình như biển với em có một mối liên hệ nào đó, biển không thể nào không «bà con» với em được. Có lẽ em đã bị một sợi dây thần ái vô hình buộc chặt nên lúc nào cũng thương mến, cũng quyến luyến mãi màu xanh đại dương. Thoại Lan bảo : những người yêu biển thường hay mơ mộng vu vơ. Không biết đúng hay sai nữa, nhờ đó cũng thích màu xanh nhưng màu xanh của rau cải, cây cỏ nên nhờ ấy về Blao vui chơi dưới thung lũng, bây giờ em nhớ nhớ ấy ghê.

Gió biển từ ngoài khơi thổi vào mạnh quá khiến nhiều lúc em tưởng đã bị thổi bay mất lòng lốc trong từng cuộn sóng càng lúc càng lớn. Em hướng mắt về phía sườn núi chờ đợi bóng cô bé Hồng Phúc, người bạn mới em vừa quen hôm đi tắm biển đầu tiên. Ba Phúc có thuê một ngôi nhà nhỏ trên núi cho Phúc nghỉ mát. Phúc đòi cho được ở trên núi mới thôi. Bất cứ lúc nào đứng lên bên cửa sổ nhìn xuống cũng phải chép miệng nói : « tuyệt đẹp ! » Biển như một dải lụa xanh im lặng dưới mắt em, từng cụm khói nhả ra từ con tàu đều đều trên màu mây trắng. Ban đêm, những chiếc đèn đánh cá ẩn hiện ở ngoài khơi khiến đôi khi em tưởng rằng đó là chiếc thuyền ma, mỗi em người thoáng chất làn tinh thể rồi nhảy đến ôm chầm lấy Hồng Phúc một cách vô duyên và ầu ả. Hồng Phúc đã đến xin ba má em cho lại ở với nhờ ấy vì nhà rộng mà chỉ có Phúc và U già, báo hại U già phải suýt nghẹt thở vì nhờ ấy ôm U cứng ngắc khi nghe tiếng lá khô xào xạc trong cơn lốc. Bây giờ có em thì buổi tối hai đứa ôm nhau ngủ vì cả hai đứa đều sợ ma. Mỗi lần ý nghĩ « chiếc thuyền ma » đến với em là mỗi lần em hét lên gọi U Già khiến cô bé đang đọc vội quảng sách sợ hãi để sau đó cả hai và U già đều bật cười. Nghĩ đến đây em mỉm cười cho cái ngộ nghĩnh của mình. Bỗng : Oái ! Bàn tay ai lạnh ngắt bịt kín mắt em, em quờ quạng nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị xô úm xuống nước. Khi mở mắt ra, em thấy Hồng Phúc đang nhe răng nhìn em cười như nắc nẻ. Bàn mắt gì đầu dễ ghét, thấy giận em vội bơi đi chỗ khác, em thoáng nghe tiếng Phúc gọi em. Em ngỡ cô bé bơi đuổi theo em, nào ngờ quay lại thì thấy cô bé ngồi bó gối trên bục đá đưa tay vẫy vẫy như chú. Tự ái nổi dậy, em ngoảnh mặt đi chỗ khác. Lúc lâu, em khẽ liếc sang Hồng Phúc thì thấy cô bé đang ôm chân. Khuôn mặt tròn quay như quả địa cầu đang nhả nhò trông thật bị lụy. Em cố gắng dẹp tự ái bơi lại gần xem chuyện gì thì cô bé kể rằng : Lúc sáng, người cậu ở Xóm Bóng đến dẫn Phúc đi Tháp Bà, khi đó em về nhà ba má chơi đến hai giờ chiều mới về thì nghe U già nói lại cùng lá thư Phúc để trong hộp bàn dọn ếg ra đây đợi Phúc, hai đứa tắm một lúc rồi về. Không ngờ lúc leo trèo Phúc bị trượt chân ngã, bị đá cào một đường dài từ sau đầu gối xuống đến mắt cá và những vết lung tung. Lúc này thấy em mặt áo tắm nên xô em xuống nước, không ngờ bị em kéo theo, bây giờ nước mặn thấm vào thật sót. Em cảm thấy thương Phúc kinh khủng, vội vàng thay áo và dìu Phúc leo lên dốc núi về nhà với tình thương vừa tìm thấy. Trời từ từ tối và trăng sao dần dần lên...

Đêm ấy, em nằm mơ thấy biển cuộn tròn hình Hồng Phúc với rừng núi, với hàng phi lao cao vút. Vòng tròn xoáy trong óc em, em đưa tay vẫy chào, sẽ đem hình tròn này về không khí quen thuộc cũ. Em bừng mở mắt... Rồi sẽ có một ngày này — Khi đã hết hè và em trở lại với tà áo trắng phai màu xanh của biển...

H A B U Ò N

G I A N G B Í C H N G U Y Ê N

Chiều, trên con đường này, thưa thớt vài tà áo bay nghe buồn lạ. Hè rồi đấy.

Tôi vào tới lớp học, đầu óc trống không chẳng một ý nghĩ nào cả, không một hình bóng, tôi cúi thủi ra về.

Trên con đường, tôi nghe tiếng guốc mình chậm chạp, nhỏ nhỏ. Tôi đi chân lên những cánh phượng tàn, màu nóng mắt, màu chia tay nhưng đáng yêu. Hoa học trò đây, một chiếc xe gắn máy vù qua, hai vạt áo trắng bay phất phới, chói nắng, tôi chợt nghe bằng khuâng: Sao mình có một mình nhỉ?

Ồ! Có phải Hương đó không? phải nhé, nhé, Nhưng hy vọng nào vạt cánh bay đi rồi một khuôn mặt lạ hoặc làm tôi sưng sờ mờ hời nhỏ giọt

Còn chi buồn hơn giờ phút này, học trò đâu hết rồi? Hương đâu rồi? tôi đợi ai đây? một vu vơ, một bàng quơ nào đó len vào hồn tôi không muốn đi và cũng không buồn trở lại. Bày ra chi ngày hôm nay nhỉ! Hành lang thưa tiếng guốc khua chi nhỉ? Bạn bè sao không học mà bỏ đi nhỉ? còn biết bao cái «chi nhỉ». Mà vẫn không có tiếng trả lời, tôi nghe nghèn nghẹn. Hương xa tôi rồi và hạ vào đây, vào đây nghe tôi nức nở, nghe tôi bàng hoàng giữa sân trường trống vắng một vuông cỏ xanh không chân người vụng dại dẫm bừa lên, hàng cửa sổ vô tình đóng chặt, thầy cô xa xôi quá. Tất cả đã lồng tôi vào một cái gì nóng bức. Tôi muốn tung ra. Bài thơ và cánh phượng ép chưa khô còn nguyên trong cặp, kí dậu còn nguyên trong cặp. Mà «chủ tiểu Nam Vang» không ai ngồi chung bàn. Tôi làm sao bây giờ. Cây cỏ xanh quá, hành lang yên lặng quá và gió nữa, phải chi, phải chi tôi đứng vào trường làm gì, thì bây giờ mệnh mang tôi đâu nghe tiếng phấn đi trên bảng buồn rơi rớt, tôi đâu đứng một mình và tôi đâu đi về một mình.

Con gió lốc trực bay lên ào ạt, chiếc lá me bay theo. Hương xa tôi rồi, như chiếc lá me kia kia, như hạt bụi xa xôi nào không trở lại, không nghe nhớ yêu thương.

Hoa me ơi nở làm gì? Lá me ơi thay làm chi? Hoa phượng sao mà đỏ thế? Chốc chốc lại rơi một cái, chậm hơn tiếng guốc tôi khua trên mặt đường, mà êm ái, nhẹ nhàng không luyến tiếc, nhưng bơ vơ có lẽ, giống như tôi bây giờ.

trên những hàng cây

ĐOÀN THỊ HUẾ XƯA

Buổi chiều đi về dưới cơn mưa thật nhỏ. Em thu mình trong chiếc pardessus phủ chùng tôi gọt. Con đường thật vắng với hai hàng cây giao nhau trên ngọn. Những giọt nước hắt hiu đổ xuống vừa đủ thấm ướt những ngón tay. Ngồi thảnh thơi đường màu đỏ thấp thoáng xa xa khuất bởi hàng dầu lá rậm, những chiếc lá lung linh giọt nước, như mắt em một ngày cuối niên học nào lung linh ướt sũng, bây giờ là mùa hạ, mùa hạ với những cơn mưa dài nhịp nhàng đều đặn những buổi chiều kéo qua thành phố. Em đã nghe nhịp guốc em gõ rất khẽ trên đường em đang mang đôi giày trĩu nặng bụi mùa hè, bụi đường xa. Em đang bước trên những con ngõ đưa em về lối cũ con dốc Gia Long với lá me xanh phủ rợp trời cao. Con đường Cường Đê thênh thang với hai hàng dầu cao nối nhau dài ngút mắt. Ừ, lối nhỏ dẫn em đến vườn kinh thánh tường trắng với các vị nữ tu thánh thiện trong chiếc áo chùng đen, lối nhỏ đưa em đến Saint Paul yêu dấu với soeur Aimée hiền hòa xanh xao của năm học rất xưa ngày nào, với soeur Agathe nghiêm nghị nhưng dễ mến của những giờ Việt văn, với bạn bè mến ái của những năm học đi qua trong trí nhớ. Ồ! em đã nhớ vô cùng những ngày học cuối năm. Bạn bè đã vội trao cho nhau những quyển lưu bút nhỏ nhỏ dễ thương, bạn bè ồn ào vây quanh các soeur lắng nghe những lời «giáo huấn sau cùng». Và ở một góc nào đó trông xuống con đường ngập đầy xác lá, Nghi Du và em bên nhau lặng lẽ em đã chờ đã chẳng nói với nhau câu nói nào, em nhủ thầm hôm nay Du của em khó hiểu thật, đã bao lần em bắt gặp đôi mi Du chớp mau, hình như nước mắt đã đọng đầy trong mắt bạn em. Em cảm thấy ngại ngùng, bối rối. Gối ở mai định mang vào lớp chia nhau ngắm kỷ niệm ngày cuối cùng chừ bỗng dưng lúng túng giữa hai tay. Tiếng còi phía bên căn cứ hải quân chợt rít lên nghe vọng vang khó chịu, dấu hiệu của một chiếc tàu sắp rời bến. Hình ảnh quen thuộc thỉnh thoảng được thu vào tầm

mắt trong những giờ học thường ngày đấy. Nhưng sao chừ bỗng đứng nghe lạ xa vô chừrag. Như cơn mê nào bỗng đứng lốc xoáy. Và Du em đã khóc. Ơi, những giọt nước mắt nóng mềm môi nuôi tiếc. Rất đỗi đầm thấm. Rất đỗi dịu êm. Đã là một nỗi lạ lùng không đọc bằng ngôn ngữ. Nước mắt khô âm thầm không lời. Vài giọt sầu lững lờ dựa nhau về chát trên môi... Những tiếng hát thiết tha lốc xoáy lên không. Em đã nghe Du trong lời trầm buồn giữa ngọn lửa cao của một đêm nào ở bãi Dâu, Du em đó, mắt long lanh khói sương với người tìm đến với bước chân âm thầm mùa hạ. Từng cơn mưa trút lá và dòng sông cuốn đi tay hư vô đốt nển chiều chơi với lên cao. Rồi dòng sông cũng mang theo tên người vào huyền thoại... tay hư vô che dấu chiều qua mây trướng sâu rời tình yêu cũng qua mau chia người một bãi sầu... Mưa đàng xa đó Du. Lất phất như buổi chiều thứ năm nào hai đứa bên nhau. Những nấc thang dẫn lên vườn kính thánh với chân chim reo vui, bên tượng đá Thérèse lồng trong khung kính hiền hòa, con đường trước trường những ngày nghỉ học thiếu jupe xanh áo trắng êm đêm những xác lá vàng khô. Đến với nhà nguyện của trường vào những giờ ra chơi trên lối đi sỏi trắng. Giọt nước mắt đầm thấm đã rớt rơi. Kỷ niệm một thoáng nhắc nhở trong trí nhớ. Thế giới yêu của Nghi Du, của em thoáng chốc đã là một xao động cùng tột. Ngày Du đưa em tờ thư màu xanh ghép với vàng trong quyển « Le livre de mon ami », Du khóc, nước mắt Du đã làm em ái ngại. Em đã không dám hỏi Du một câu gì và qua những hành lang em đưa Du đến cuối đường. Hai đứa nhìn trong mắt nhau thật lâu, giọng Du chùng xuống thật thối Du về. Em đứng ngăn người nhìn đàng Du nhỏ dần sau khúc quanh. Và em trở lại với bước đi thật chậm dần dặt về bờ sông. Gió thổi lộng mái tóc. Em nghe thương Du thật đầy...

« Chừ một mình em trên con dốc cũ. Lá vẫn bay. Và mưa vẫn rớt. Gió Long đó. Cường Đê đó. Nhưng áo chùng thâm màu đen thẫm. Những áo dòng trắng tích khiết bên trường Ơi, con đường ngập đầy xác lá. Em đã nghe như Nghi Du thật nhiều. Lời hát loáng thoáng trong mưa trên lối đi về hôm nào : ... Này em đã khóc chiều mưa đỉnh cao. Còn gì nữa đâu sương mù đã lâu. Em đi về cầu mưa ướt áo. Đường phượng bay mù không lối vào. Hàng cây lá xanh gần với nhau... Mưa mùa hạ đã rủ nhau về. Đổ thật đầy trên những đôi tay. Đã cuốn Du về trên miền cao mù sương khác khoải. Tháng 9 rồi sẽ không đến. Mùa thu rồi sẽ không gần. Bởi Du. Bởi em đã nghìn trùng xa cách, Du Ơi. Em sẽ đến với niên học mới, với nỗi nhớ nhưng ngộp đầy một dáng đắp tiêu thư. Tất cả đều sẽ rơi xuống. Là hết. Là thối. Ơi, mưa bay trong thiết tha những ngày em xa Du. Xa đôi mắt nghìn trùng dịu với... »

... Chiều buồn len lén tâm tư. Mơ hồ nghe lá thu mưa, dạt dào tựa những âm xưa thiết tha ngân lên lời xưa. Quạnh hiu về thắm không gian, âm thầm, như lẩn vào hồn. Buổi chiều chợt nhớ cố nhân. Sương buồn lắng qua hoàng hôn. Một mùa thu xa vắng như mơ hồ về trong đêm tối. Cố nhân xa rồi có ai về lối xưa ? ... »

nguyên thức ngữ

b ả t đ ầ u n ơ i m ột c ơ n đ ườ n g

hạnh phúc như con chim sớm mai hót
trên cảnh cao

mùa trái chín đang thơm trong gió
nơi nào đó như bây giờ
(một nơi nào đó không như bây giờ)
hỡi phiến mây trôi vào quên lãng
kể trở về không khác xa hơn

ngẩng lên nhìn những chiếc lá xanh
con đường vẫn ngày thơ chờ mùa
mưa tới

thành phố xưa tựa một cổ thành
có con tin rất mới
ai về đây ngủ dưới tro than
cho anh thức đây trong bóng tối.

và trong bóng tối thiếu gì em
lúc xoay chiếc ly ngồi trong quán nước
lúc ngậm cây tăm rục rừ u buồn
lúc ăn thìa kem lòng anh mát lạnh

lúc lạnh lùng không một người quen
lúc anh hát, lúc anh phả khói thuốc
làm sao được anh làm sao quên
hỡi em thân yêu của mùa lá biếc

lúc anh vắt vẻo đưa một nỗi buồn
nhờ cất tiếng ru cho anh nhắm mắt
ngày tháng nào qua ở dưới chân
đau như nhìn em khóc
như gì không con bồ câu nhỏ của anh
một lần bay trên đỉnh trời mơ ước

thôi cũng như một lần
năm tay em đòi chết
hạnh phúc mòn theo cọng nắng trưa
xế cửa đời em từng phút

đừng nơi đây một sớm bên hồ
sương mờ vẩy cơn mộng tưởng
anh bàng hoàng như chiếc xương khô
của xác lá nào vừa rơi xuống.

NHỮNG GIỌT LỆ HỒNG GIAO THỤY

Nụ cười của đứa bé mở ra, e ấp. Tiếng xô xát của bàn ghế và những đôi môi hồng non mấp máy bài hát « chào cô ».

Tim tôi đập rộn ràng, bước chân bỡ ngỡ đặt vào bên trong cửa lớp. Vẫn với nụ cười thân thiện, đứa con gái có hai bím tóc xinh xắn đến cạnh tôi; đôi mắt đen láy ngược nhìn như thăm định người trước mặt. Tôi vuốt tóc nó :

« Em là trưởng lớp ? ».

Hai tiếng « vâng ạ » như cơn gió thoảng nhưng mang một âm hưởng lưu luyến ấm nồng. Giọng ngọt ngào và hơi sắc của một xứ Bắc đẩu yêu. Tôi miễn ngay kể đối diện và linh cảm sự dẫn thân của mình không sai lầm khi sau lệnh của trưởng lớp, không khí lớp học đã trở nên trang nghiêm.

Những đôi mắt nai to tròn ngơ ngác phóng lên bàn, quan sát và « cho điềm » cô giáo. Tôi nghĩ thế. Tự nhiên tôi như mất đi sự bình tĩnh lúc đầu. Hình ảnh của ngày chọn nhiệm sở như hiện ra trước mắt. Những ngón tay nâu hồng bầu chặt lấy vật áo trắng, đôi môi cổ rướn lên cho tiếng nói đi vào « haut - parleur » một cách rõ ràng. « Giao Thụy xin chọn Khánh Hòa » Tiếng nói vang vang khắp phòng và sau khi lặp lại hai lần lời nói như một tuyên thệ, tôi đến đứng sững trước bàn chỉ thư ký chờ hoàn tất sự vụ lệnh, lòng xôn xao những ý niệm phức tạp. Nét chữ run trong lòng giấy trắng và rồi một chuyến đi đem tôi về với miền cát trắng, với thành phố đẩu yêu của một đời mơ ước không có những nơi chốn đẹp cho những giáo sinh sư phạm, tôi đi về miền quê, nơi mà an ninh hầu như không bao giờ bảo đảm. Tôi vẫn đi với một niềm tin dù mẹ nơi xa bay vào khóc lóc. Tôi bấn bụng trả lời : « Nghề đã chọn con mẹ đừng sợ. Trên giải đất Việt Nam, nơi nào có người nơi đó con sống được. Nếu quá lắm... vài tháng nữa con sẽ xin về thị xã. Xin mẹ đừng bắt con bỏ nghề » mỗi lời nói là một giọt lệ thầm rơi trong hồn, mẹ cay đắng nhìn con rồi bỏ về. Hẳn mẹ trách con vô tình, không còn yêu thương mẹ. Tôi soạn va ly mà nghe như đổ vỡ tất cả. Mẹ có dặn với : « Con mướn nhà ở thị xã, sáng đi chiều về. Con hãy nghe lời mẹ, nghe thêm một lần thôi ».

Thương mẹ tôi dẹp bỏ mộng mơ. Còn đâu những đêm trăng mơ màng thả bộ trên con đường đất đỏ, vuốt ve từng phiến lá, thì thầm trên những hàng cây ướt sương khuya mà từ lâu trên sách vở đã xâm chiếm tâm hồn tôi từ thuở còn đi học. Tôi đến nhiệm sở mới, nhiệm sở đầu tiên của một đời chăm dứt hồn nhiên. Con đường bé nhỏ ngoằn ngoèo hơn ba cây số. Chao ơi ! sao mà rộng đồng bao la bát ngát, tôi một mình xông xáo đi tìm địa chỉ một ngôi trường. Một dòng sông xuất hiện, ngăn cách. Theo lời người chỉ đường tôi bắt buộc sang ngang. Chiếc thuyền máy găm giữ, những người trên thuyền đứng hơn trên ghe máy xoay chiều nhìn về phía đứa con gái mặc áo dài màu hồng phần lưng đã ướt đầm mồ hôi. Có tiếng xâm xì. Tôi im lặng, ngấm nghĩ lại đoạn đường đã đi qua và 2 giọt lệ nghẹn ngào lăn dài trên má. Tôi khóc thật dễ dàng. Đôi vai rung động khi chiếc ghe máy cập bến. Một thoáng lâu nhẹ nhàng, tôi nguy trang qua làn kính mát và nụ cười tươi gương gạo. Tôi hỏi thăm đường và nghĩ rằng mình đang đi về một cứ điểm không hẹn hò, không chờ đợi. Và tôi đến đích điềm. Và tôi bước vào cửa đời rộng mở...

Tôi đón hai quyển sổ trên tay An—tên cô bé trưởng lớp. Một thoáng phân vân khi tôi nhìn xuống lớp. Lớp có cả học trò con trai sao lại để con gái chỉ huy. Tôi cười nhẹ và nhìn vào sổ. Những hàng tên chữ lạ lẫm hiện ra: « Nguyễn Văn Lo, Trần thị Mầu, Hoàng thị Bìn... » Nhiều tên tôi đọc thật khó khăn. Và những khuôn mặt vui tươi, những dáng vẻ nhanh nhẩu trình diện.

Tôi chẳng làm sao nhớ liền hết hơn năm mươi học sinh. Nguyễn Thu An nhìn tôi khoé mắt như ăn một nụ cười tinh nghịch : « Thưa cô, ngày đầu cô cho chơi. Cô kể về cô cho tụi em nghe ».

Tôi đưa mắt nhìn xuống lớp. Những đôi mắt chờ đợi, những đứa con gái cố lấy dáng ngồi thật ngoan hiền nhưng tôi biết là ngầm chứa những danh đá, cay chua. Tôi đi vào buổi học bằng những ngón từ theo tôi nghĩ hẳn vụng về nhưng thành thực nhất. Học trò tôi còn bé, có đứa chưa quá mười tuổi. Làm sao tôi dám vẽ vời hoa bướm, đầy óc tưởng tượng của chúng nó đi xa. Tôi chỉ dám nói những gì thật gần gũi trả lời những câu hỏi gần như thành một ngờ ngẩn « Cô sẽ dạy chúng em bao lâu ? Chúng em không có thầy chính thức đã hơn tháng. Cuối năm thì chúng em có đậu không cô ? Chúng chưa biết hỏi đến cái chương trình sẽ học, chúng chỉ biết hỏi có đậu không ? Học trò tôi, thế đó, liệu tôi có uốn nắn nổi trong một năm cái cành non thiếu tháng đó không ? Mới ra trường, bầu nhiệt huyết đang sôi sục những sự kiện thu thập ở trường đòi hỏi xử dụng và tôi nói say mê, nói như sợ một lần này thôi là chấm dứt. Tôi đặt tên đội, tôi tổ chức hàng đội tự trị và theo sự biểu quyết tôi chọn một nam sinh có nét mặt sáng sủa và ứng đối lanh lẹ nhất lên làm trưởng lớp. Những ngày đầu tiên không có gì xảy ra ngoài nổi cực nhọc đợi chờ, rồi lết bộ ba cây số đường làng để ra lộ đón xe về Nha Trang. Hôm nào về tôi cũng nằm say nắng. Cái cực khổ đó đã được an ủi bởi những khuôn mặt trẻ thơ của những giờ ra chơi bao quanh tôi hỏi thăm chuyện thành phố. Những lúc vui tôi đề nghị các em hát cho nghe. Những bản nhạc thời trang được truyền miệng làm lệch mắt nhạc điệu trở nên kịch cỡm. Các em hò hét làm tôi hoảng. Tuổi trẻ ở đây, nơi xa xôi này vẫn còn bị ảnh hưởng của thành phố. Đề có thể giúp đỡ các em, dù các em đã lớn mỗi tuần tôi dành 2 giờ Giáo dục Cộng đồng để tập cho các em hát những bài hát cho quê hương. Những « Nhạc tuổi xanh » « Trả lại tôi tuổi trẻ » « Tự do ». Giờ rảnh tôi cho các em đồng ca những bài ca lịch sử. Số vốn thu thập được ở trường cho phép tôi tha hồ vung vãi trong năm đầu dù có một số giáo chức cùng trường ngạc nhiên về lối dạy dỗ của tôi. Hầu như tôi đã đem thiện cảm cải hóa lớp học. Những lúc vui, các em xin đơn ca và tôi cảm động thật sự khi em trình bày một trong những bản nhạc tôi đã dạy. Tôi cảm thấy được an ủi. Chỉ trong một hành động nhỏ em đã cho tôi cả niềm thương bao la.

Sự sung sướng hân diện của tôi kéo dài theo ngày tháng cho đến một hôm tôi dạy thể lớp cho một giáo viên bị bệnh.

Từ Lớp Năm tôi xuống lớp một, đi đi lại lại trong giờ học, tự nhiên dễ dàng. Khi đứng trong lớp một, tôi nhìn những mái đầu khét nắng, những chiếc áo rách và tôi chú ý đến tên trưởng lớp. Đó là thằng bé lớn nhất. Đến gần nó tôi cảm thấy khó thở vì mùi hôi nồng nực. Chiếc áo nó hoen màu nhớp nhúa. Tôi cố gắng đặt tay lên áo nó : « Em mặc áo này bao lâu rồi Tư ? » Nó nhìn tôi cười, ngờ ngẩn. Có lần tôi đã nghe cô bạn nói nó to xác nhưng khờ lăm, năm ngoài bị ở lại lớp một, nhà nghèo, sáng học chiều chăn trâu, quần áo bẩn thỉu nhưng được cái dễ bảo. Tôi thấy nhận xét đó quá đúng. Những tiếng lao xao nổi lên và một đứa đứng dậy nói : « Cái áo đó mỗi năm trò Tư giặt một lần có a. Trò đó ở đơ lăm » thấy vấn đề đã đi đến một khía cạnh phức tạp tôi trở lên bực kể nốt hàng chữ sau cùng.

Có tiếng nói rụt rè sau lưng tôi : « Thừa cô em đau bụng » Tôi quay lại. Đó là cậu bé Đỗ Tấn Hoành, mặt mũi xinh xắn và học giỏi nhất lớp. Tôi nhìn mặt nó, biết nó nói thật nên nhờ người đưa nó về. Buổi học trôi qua. Đến giờ chơi, tôi theo một vài người bạn ra quán uống nước. Tôi ít thích là cả nơi những quán nước nhất là với các bạn ở một nơi xa xôi hẻo lánh như vậy. Tôi sợ dư luận. Luôn luôn và lúc nào hình như tôi cũng chỉ sống cùng và hỏi dư luận. Hôm nay khác vì họ đã mời mọc nhiều lần và cũng vì dạy hai lớp tôi cũng khá mệt. Những lớp bụi đất vô mặt một cách hỗn hào vì những cặp chân bay nháy của lũ chim non. Đang đi ngang hàng với bạn, tôi vội lui xuống. Mắt rung nước mắt. Có một cái gì vàng vắt bao phủ lấy trí óc tôi.

Tôi muốn ngắt xiu hoặc ít ra làm sao để được khỏi trông thấy cảnh trước mặt. Tôi nóng giận thật sự. Hoành đó. Tên học trò luôn luôn đứng nhất. Đứa bé 6 tuổi của lớp một trường làng đang ngồi sau yên xe đạp với anh nó môi phi phèo điều thuốc lá. Tôi bước vội đến một cách chớp nhoáng, giựt mạnh điều thuốc quăng xuống, dí mạnh và tát trái vào chiếc má no tròn của nó dưới đôi mắt sưng sờ của người anh nó cũng học trường tôi. Các bạn tôi lại can và bảo tôi đã làm quá. Tôi mới một cách mệt họ, vào quán. Con dao còn nằm ở tay. Văng vẳng như có tiếng bảo tôi có lẽ sẽ phải chịu trách nhiệm về hành động thiếu suy nghĩ này. Tôi ôm đầu nghĩ ngợi mà thực ra đầu óc rỗng không. May cho tôi phụ huynh không làm khó dễ. Và dù có muốn quên đi, tôi vẫn nhớ đến cảnh đứa trẻ 6 tuổi ngạo nghễ hút thuốc trước mặt tôi. Tôi muốn đồng hóa lũ học trò phía dưới để cảm thù, để thí chốt cái thể hệ âm ương này nhưng học trò tôi vẫn ngoan, vẫn cho tôi sự hãnh diện về điều mà chúng cố gắng đạt đến. Tôi tạm nguôi quên quá khứ, vui đầu vào hiện tại. Hầu như tôi đang cố làm đẹp cho nghiệp mình bằng nhiệt quyết của tuổi trẻ. Ngày tháng qua, tôi không cần biết cho đến một hôm, tôi chấm dứt chương trình và tập cho các em hát bản « chia tay »

« Rời tay phút chia ly. Bạn ơi vui ra đi. Bạn hỡi vui đi... » Cả lớp cùng cúi xuống, dấu mặt vào lòng tay. Tôi đã đi đến cuối đường chưa ? Ngày mai, chúng ta không nhìn nhau nữa. Các em sẽ đi về những nẻo đời định sẵn. Còn tôi, tôi không biết có còn ở lại để mỗi sáng nhìn các em đi qua ba cây số đường làng ra đường lộ đón xe đến một trường trung học ! Sẽ có em rớt, có em ở lại làm một chàng trai làng chất phác, một ngày nào sẽ vui vẻ đến trường nhìn lại cảnh cũ thì... như một thoáng mây bay. Kỷ niệm qua rồi không còn gì cả. Minh tôi, ở lại. Như một chứng tích ngày tháng ngọc ngà của quá khứ ấu thời còn lại ở tên ngôi trường thân yêu.

Những bàn tay nắm chặt ở trên mặt bàn. Tôi bước xuống, nhìn thật lặng lẽ. Có một hương vị dịu dịu, lâng lâng. Hè đến. Ngày mai tôi sẽ không còn phải lê gót trên ba cây số đường làng để qua đò vào đây mà ngày mai của tôi sẽ là làn nước biển trong xanh ôm ấp khoảng thân môn mới. Ngày mai là ngập mắt cười vui, là ngàn giờ thỏa nguyện. Sao lòng tôi đứng đưng. Một em học sinh lên cảm tạ công thầy dạy dỗ và thay mặt cho toàn thể nguyện sẽ cố gắng thi đỗ cho cô vui lòng. Tôi chợt thấy rung rung ở mi mắt. Tôi ra đời chưa đầy một năm, tôi vẫn gần với tuổi học trò. Và như bao giờ, giọt lệ lăn dài trên má, tôi nhìn sâu vào đám học trò, chừng như bước ra khỏi lớp học lần này tôi đã đánh mất các em.

Sau niên học đó tôi vĩnh viễn không trở về trường cũ dù chỉ một lần. Dù là vùng mất an ninh, tôi đã gặp ở đó những em ái, đã gọi lại đó những kỷ niệm và đáng nhớ hơn « Trường cũ » là nơi tôi đã gởi những giọt nước mắt hồng để bày giờ vươn lên, va chạm với đời, thấy mình đứng đưng và hầu như không bao giờ còn tìm lại được những ngọc quý của ngày xưa vừa mới lớn.

hạt mưa

NGỌC THI

Từng cơn gió mạnh hất tung những cánh hoa dầu, từng cánh từng cánh xoay tít trên không. Gió ào ạt thổi, sân trường ngập lá khô và hoa dầu. Di ngồi trên bực thềm chống cằm to mắt nhìn trời mưa bắt đầu rơi những hạt mưa quẩn quít lấy Di, bám vào tóc, vào áo Di. Mưa đến Di buồn ghê gớm. Mưa đến cùng với mùa hè. Ơ, mùa hè. Di thương mùa hè thật, thương nhưng Di ghét nghĩ hè ghê nơi. Nghỉ hè, phải xa trường xa lớp, xa bạn bè những ba tháng dài nhớ, thương, và buồn ghê đi.

Những buổi mai thức dậy không còn mặc chiếc áo dài tung tăng đến trường, không còn cái cặp đầy ắp những ô mai, me, cóc... không còn nhìn thấy bạn bè, tiếng cười tiếng nói rộn ràng, giờ đây khuất vắng.

— Đây, con chim Di đây rồi. Tiếng Lâm Quế reo vang. Con bé chạy ù tôi nắm lấy tay Di kéo bật dậy.

— Ta đi tìm mi « khắp hang cùng đất nước » để mi ngồi nhìn mưa ở xó xinh hành lang này hở ?

Rồi thì chẳng đề Di nói lời nào, Lâm Quế lôi tuốt Di ra cổng. Mặc Di nài nỉ, Lâm Quế vẫn một về, hai về, mưa đến nơi rồi, chiều mi đến thế là cùng, giờ người ta học hành mi bắt người ta đi thăm trường với mi. Nghe Lâm Quế cầu nài Di ức ghê nơi, con bé bằng lòng đi thăm trường với Di giờ nói thế đó. Trời bỗng tối sầm, mưa bắt đầu nặng hạt. Lâm Quế lờm Di, cô bé ngênh mặt :

— Thích nhỉ !

Mặc Lâm Quế, nói gì thì nói, Di đứng tựa vào trường nhìn mưa rơi.

Bên rào hàng dương liễu rủ dưới cơn mưa. Ngày nào với Phi hai đứa hay ngồi dưới bóng cây thủ thủ bên nhau. Thì thầm nói chuyện, tai nghe

tiếng gió lùa qua kẽ lá. Di thương những gốc cây dương liễu, thương bãi cỏ xanh mỗi giờ ra chơi ngời bứt những cọng cỏ vò nát trong tay. Thương hành lang dài vang tiếng guốc. Thương cảnh sứ trắng bé bỏng trước văn phòng, tình thật đậm đà triu mến.

Quay sang thấy Lâm Quế đang ngồi nhìn ra sân, đôi mắt thật xa vời. Di nghe dạt dào thương mến, siết chặt tay Lâm Quế, Di thầm nói với bạn « Lâm Quế ơi, thương mi thật nhiều.»

Những lớp học đóng cửa im ỉm. Bàn ghế bằng phấn có lẽ ngủ yên sau bao tháng ngày chịu đựng lũ học trò nghịch ngợm, cửa sổ cũng khép kín. Những khung cửa sổ ối, những buổi học thả hồn qua khung cửa nhìn ngọn đầu in bóng trên nền trời lớp học với tiếng đàn lời ca của Minh trong cơn mưa. Tiếng nhạc như còn âm vang đâu đây. Chia nhau trái mận, kẹo hồng ngày nào với Duy với Linh. Nhớ hoài những buổi nói chuyện nhỏ cùng thầy. Trường trong giờ học trống, câu chuyện quay quanh tuổi trẻ, đất nước đề rồi cảm thấy mình thật bé nhỏ, thật cô đơn.

Phóng mắt nhìn xa bên kia, một dòng sông nhỏ lặng lẽ dưới mưa, những cánh đồng thấp thoáng đầy nước, vài thân cây cô đơn đứng rũ mình trông u buồn làm sao. Mưa gió thì nhau tạt vào mái hiên làm Di co ro lạnh lẽo. Hành lang này, sau tiếng chuông, tan học bạn bè ra về hết, bỏ lại mình Di với ngôi trường với cơn mưa ướt át sân trường trống vắng tiêu điều, nỗi buồn dâng ngập mắt, Di thơ thẩn trên hành lang lúc đó Di cứ chực bật khóc.

Mưa bắt đầu nhẹ hạt, Lâm Quế nắm tay Di khẽ bảo về thôi. Di Hai đưa vén cao ống quần bước trên bãi cỏ, Di nghe lạnh buốt ở chân. Nhớ ngày nào đi học mặc mưa vén cao ống quần cuộn tròn áo dài đội mưa vào lớp Di co ro như con mèo ướt.

Con đường vắng tanh ngập những nước. Di nắm tay Lâm Quế lặng lẽ đi dưới hàng cây, mưa vẫn lất phất. Bỏ ngôi trường lại đằng sau Di nghe thương sao ấy. Một năm học trôi qua mang theo bao kỷ niệm êm đềm. Quay lại nhìn ngôi trường thương mến Di muốn mình như những hạt mưa rơi, rơi mãi trong vùng trời kỷ niệm.

bài ca chim tước

*chẳng hạn như nếu bé là công chúa
thì anh sẽ làm hoàng tử xư láng giềng
đề khi nghe người ta ca tụng nhan sắc bé
về đòi vua cha sang... làm quen với nước bên.*

ANH CHI

những bông mười giờ phôi phai (Tiếp theo trang 17)

trong hồn, rực rỡ trong nắng buổi sáng hôm nay. Nhìn hoa nhà người ta nở đã chán, thuộc lòng số xe một cách vô ích tôi cảm thấy khát nước. Tôi đi vòng trở lại đến một chiếc xe sinh tố trước cổng trường kêu một ly «sa bó chè» quay đặc. Cái ống hút trở nên người bạn đợi chờ hợp gu với tôi. Nó làm cho nước trong ly lên đầu lưỡi thật chậm. Nó làm cho thời gian như ngưng lại dưới chân. Tôi bằng lòng với một tiếng đồng hồ chờ đợi đó, và không nóng nực chi cả. Bởi tôi biết buổi trưa nay tôi sẽ gặp Trâm, bắt đầu nói chuyện và nhắc về bức thư tôi đã gửi. Tôi nghĩ là Trâm cũng đang xôn xao như tôi. Tôi nhìn lên những cây Phượng bao quanh cổng trường của Trâm, có vài cây Phượng nở hoa đỏ ối. Tiếng ve vọng lại từ đầu đường. Cổng trường vắng, thành phố hình như không có tên những con đường ở đây, sinh hoạt cũng bao la ra, thênh thang trên một giòng sông bình thản. Tôi nghĩ không còn nổi sung sướng nào hơn được một buổi sáng ung dung, có gói thuốc lá chỉ mới với vài điếu trong túi, một bao diêm cây, và một chút tiền đủ để tiêu vặt và uống nước đá. Và một cuộc hẹn hò đẹp nhất đời tôi. Cứ cho như vậy là một cuộc hẹn hò đi. Tôi hy vọng và tin tưởng, cũng như đã tin tưởng mình không đến nỗi nào để viết một bức thư mà người nhận cau mặt lại, xé nát rồi ném đi toi tã như xé một mảnh giấy vô tri. Tôi nhìn xuống mặt bàn, gương mặt tôi hiện ra lơ mơ trong đó. Tôi cũng có thể tin tưởng rằng mình là một chàng thanh niên không đến nỗi nào cho Trâm phải cau mặt khi gặp phút đầu tiên, và phải ngượng ngùng khi đứng nói chuyện với tôi ngoài phố. Tôi vẫn tin rằng mình có một vóc dáng nghệ sĩ. Tôi phải tin nhiều thứ lắm. Và buổi sáng hôm nay đẹp vô cùng.

Nhìn đồng hồ tay thấy còn kém năm phút nữa tới giờ chuông reo, tôi vội trả tiền và bước nhanh khỏi cổng trường Trâm, sang bên kia con đường đi dọc theo lề cỏ, đá những chiếc lá cây chết rụng từ bao lâu còn tro lại những chiếc xương mỏng. Điếu thuốc nhả khói thành từng vòng, và tôi huýt sáo miệng. Tiếng chuông reo lên, nghe vắng vắng. Tôi đứng trong một khoảng cây ngược nhìn bầu trời trên cao. Bầu trời có nhiều mây xanh quá, tại sao tôi lại không được một tí hy vọng trong màu xanh đó? Những con chim nhỏ bé nhảy chuyền trên cành, tiếng hót của nó nghe vui như những tiếng cười của Trâm khi nói chuyện cùng các bạn. Tôi nhìn về phía con đường ngang, những tà áo trắng đã túa ra. Tôi đi chậm chậm quanh một gốc cây và một lúc sau tôi thấy Trâm đi tới. Tôi bối rối đá những viên sỏi văng ra đường, ném màu thuốc tàn. Hình như Trâm cũng đã thấy tôi khi ánh mắt Trâm ngược lên một cách vội vàng rồi cúi xuống. Lúc Trâm đi qua tôi cười, nhưng hình như Trâm không thấy nụ cười của tôi. Trâm vẫn cúi mặt và bước đi bỏ tôi lại một khoảng. Tôi tức bực với chính mình. Và bước nhanh lên đuổi kịp Trâm. Tôi gọi:

— Trâm, Trâm.

Trâm bước lên lề đường, quay lại nói:

— Đến đầu đằng kia rồi Vĩnh muốn nói gì thì nói, ở đây mấy đứa bạn nó thấy, kỳ lắm.

Lòng tôi run lên. Con đường tự nhiên như có tiếng nhạc. Như vậy là bức thư tôi đã đến tay Trầm, và Trầm đã đọc nó không bỏ sót chữ nào. Thằng bé ngó bộ vậy mà dễ thương, và tôi, ngày hôm qua cũng hào hoa ra phết khi móc túi đưa cho nó một trăm, khoản tiền lẻ ra tôi phải tiêu đến hai ngày. Đến đầu con đường tôi hỏi :

— Trầm đọc thư chưa ?

— Đọc rồi.

— Sao không trả lời ?

— Vĩnh đâu có dạn trả lời. Vội lại hôm qua bạn gọi đầu, tối đến thì học bài. Không có rảnh để viết thư.

— Gần bãi trường rồi vào lớp chơi không chứ có trả bài đâu mà Trầm phải lo.

— Trường Vĩnh khác, trường người ta khác. Những bà giáo sư khó lắm. Gần hè có dễ nhưng cũng phải học bài.

— Bây giờ Trầm về nhà hay đi đâu ?

— Đi về.

— Đi chậm chậm nói chuyện được không ?

— Kỳ chết. Vĩnh nói cái gì thì nói lẹ lên không tụi bạn nó thấy.

— Bạn Trầm đưa nào cũng có bỏ hết mà lo gì.

— Nhưng kỳ lắm. Chúng nó nhiều chuyện.

Tôi đi lên ngang với Trầm. Những bước chân của Trầm cuống quýt trên mặt đường. Như vậy tôi phải nói lớn Trầm mới nghe được :

— Trầm có thường đi chơi đâu không ?

— Không có đi chơi, học về phụ với Mẹ làm bếp. Rồi học bài.

— Không có đi phố nữa à ?

— Ít khi lắm. Nhưng có đi thì đi với Ba. Ông dắt đi mua đồ hơn là đi chơi.

— Rồi Trầm ở nhà mãi không buồn sao ?

— Không.

— Tôi ở nhà như Trầm chắc tôi chết mất. Ngày nào tôi cũng phải đi phố, ít khi tôi ở nhà được hai ngày.

Trầm làm thinh, xem chừng Trầm không thích tôi nói chuyện đi chơi. Nhất là đi la cà hết ngày này sang ngày khác. Nhưng ngoài chuyện đi chơi tôi không biết chuyện gì để nói nữa cả. Chuyện học và thi tôi chán lên đến tận cổ.

— Thế nghỉ hè Trầm cũng ở nhà học bài chứ không có đi phố chơi à ?

— Chắc là không, nhà khó lắm.

— Thế muốn gặp Trầm phải làm sao ?

Trầm ngược mặt nhìn tôi hỏi :

— Gặp làm gì ?

— Nói chuyện. Tuần tới Trầm nghỉ hè rồi. Đầu còn gặp nhau nữa. Trầm làm thinh cúi mặt xuống đếm những bước chân trên đường. Tôi bắt gặp những cọng tóc non của Trầm ướt mồ hôi hai thái dương. Gió thổi tới làm

mái tóc của Trầm bay tung, chiếc cặp trên tay Trầm có vẻ nặng. Chẳng hiểu Trầm bỏ bao nhiêu sách vở trong đó. Tôi ngày thường đi học chỉ có duy nhất một cuốn tập chép đủ các môn. Khi về nhét cuốn tập ấy vào bụng. Chị tôi vẫn thường mắng cái tội cầu thả đó. Tôi cãi cần thận chỉ dành cho con gái chứ không phải dành cho con trai. Cầu thả cũng là một bản tánh của nghệ sĩ. Chị tôi bĩu môi cười vào óc, và chị không tin tôi là nghệ sĩ.

— Sao Trầm ít nói chuyện quá vậy ?

Trầm cười :

— Biết cái gì mà nói.

— Ở nhà Trầm có ít nói như thế không ?

— Ở nhà Trầm bận bù đầu có thời giờ rảnh đâu mà nói chuyện.

Nếu có thì là cãi với lũ em.

— Chắc là Trầm tranh với tụi nó ?

Tôi thoáng thấy Trầm đỏ mặt. Kề ra câu nói đùa của tôi cũng không vô duyên lắm.

— Trầm sợ các bạn lắm hả ?

— Không sợ. Nhưng chúng nó nhiều chuyện. Thấy Vĩnh đi như thế này chúng đồn ùm lên tới tai ông già thì chết.

— Nhưng có ai thấy đâu.

— Vĩnh hỏi tên người ta tụi nó đã nghi ngờ rồi. Lúc nãy ngồi trong lớp con Thục hỏi Vĩnh là gì của Trầm khiến Trầm không biết nói làm sao. Nói không biết thì nó không tin.

— Trầm cứ nói đại. Minh phịa ra, thiếu gì cách phịa.

— Nhưng Trầm không biết phịa.

Tôi đưa tay quơ mấy vòng nói :

— Nói đại tôi là anh bà con với Trầm, cho nó yên.

— Còn lâu tụi nó mới tin mà để cho mình yên.

Tôi đầu đường tôi định rủ Trầm rẽ sang con đường khác để tiếp tục nói chuyện nhưng Trầm đã băng sang đường nói :

— Bây giờ Trầm về. Đi hoài tụi nó bắt gặp thì chết.

— Trầm nhớ trả lời thư nhé ?

— Không biết.

— Mai mốt Trầm nghỉ hè rồi làm sao gặp lại ?

— Mai mốt còn lâu lắm. Sẽ hay.

Trầm rẽ vào con đường tay mặt. Tôi chờ Trầm đi khuất trong những khoảng cây mới đi ngược trở lại con đường. Nắng đã lên cao lắm trên những ngọn cây. Con đường thấy rải rác những bóng nắng đổ xuống với cành lá lao chao. Tôi châm một điếu thuốc, những người bạn của Trầm đi ngang qua ngó tôi một cách tinh nghịch. Tôi thản nhiên phà khói, sung sướng với cái nhìn tinh nghịch ấy. Buổi sáng thật đẹp. Tôi nhìn con đường tươi mát chạy trước mặt nghĩ tới một ngày nào trong tuần lễ bãi trường của Trầm, tôi sẽ được đưa Trầm về trong những cơn mưa bụi lất phất xuống cành lá và trong những sân nhà có hoa mười giờ nở muện trên các lối đi.

NGƯỜI CHỨNG TRONG SÂN TRƯỜNG

truyện dài VŨ MỘNG LONG

— Tôi sẽ già giống anh.

— Không toa sẽ không giống moa. Toa là người làm rạng rỡ cho giáo giới.

— Anh làm, tôi chỉ muốn làm tròn bổn phận một thầy giáo. Anh có học cuốn *Luận lý giáo khoa thư* của Trần Trọng Kim không nhỉ?

— Chắc moa quên.

Trong cuốn đó có bài *Lương tâm chức nghiệp*, kể chuyện một người thợ sửa cầu. Sửa xong thì hết giờ. Anh thợ gói đồ nghề sửa soạn về. Chợt anh nhìn thấy một con ốc còn lỏng. Anh nghĩ chuyển xe lửa sắp chạy qua cầu có thể lật đổ, chết hết hành khách vì con ốc này. Không ai bắt anh phải làm quá giờ của anh ngoài lương tâm anh. Nhưng lương tâm anh. Và anh thợ hèn mọn đã dờ dề nghề, xiết chặt con ốc. Anh chàng cần ai nhớ ơn anh và cũng chẳng ai cần biết anh. Nhưng lương tâm anh yên ổn. Tôi muốn bắt chước anh thợ hèn mọn đó. Tôi sẽ đưa bọn thằng Phong về bàn học của chúng nó hoặc tôi sẽ đổi nghề. Anh nên giúp đỡ tôi. Tôi không cô đơn. Cả lớp Nhị An thương tôi, trừ bọn thằng Phong. Chúng nó sẽ cô đơn. Không ai dám đỡ máu vì tôi. Anh biết chưa?

Ông hiệu trưởng sửng sốt:

— To chuyện thế rồi cơ à?

Tôi mỉm cười:

— Mới khởi sự. Đôi khi, vì cần xiết chặt con ốc, người thợ có lương tâm phải sứt da, chảy máu.

Ông hiệu trưởng rút điều thuốc mới, quẹt diêm, mời thuốc. Cử chỉ của ông ta chậm rãi, bình tĩnh nhưng, thật ra, ông ta đang bối rối. Ông nhìn khỏi thuốc:

— Toa đã ném tảng đá xuống hồ. Mặt hồ của cuộc đời moa gợn sóng và sắp nổi sóng.

Tôi nói:

— Anh đủ lý do xin thuyên chuyển tôi.

Ông hiệu trưởng dập vôi điều thuốc:

— Toa đừng dồn moa vào chân tường.

— Tôi không bắt anh đứng về phe tôi. Anh cứ thụ động, thụ động tới khi nào thằng Phong rạch lưới dao cạo vào trán anh hoặc anh làm hiệu trưởng suốt đời ở đây. Tôi chỉ muốn anh nhìn bọn thằng Phong bằng đôi mắt sót thương. Anh phải cứu rỗi nó.

— Cứu rỗi?

— Vâng, chúng ta đang giữ nhiệm vụ lãnh đạo tinh thần chúng nó.

— Moa cho toa biết, thằng Phong là con trai cầu tự của ông phó tỉnh trưởng nội an.

Tôi đập nắm tay xuống bàn ông hiệu trưởng:

— Nó là con ai mặc xác nó. Với tôi, nó chỉ là thằng học trò ngỗ nghịch. Và tôi, tôi sẽ làm cho nó hết ngỗ nghịch.

Ông hiệu trưởng bóp trán, thở dài:

— Toa bướng quá. Moa có cảm tưởng là toa gàn. Một con chim én không làm nổi mùa xuân.

Tôi lắc đầu:

— Anh sẽ thấy con chim én cô độc vẫn làm nổi mùa xuân. Tôi không gàn. Những người đã chết cho một lý tưởng nào đó không gàn.

Ông hiệu trưởng chớp mắt:

— Quả thật, toa xứng đáng làm tổng trưởng giáo dục. Moa hy vọng sẽ nhường chỗ cho toa.

Ông đứng dậy, chia tay:

— Moa sẽ giúp toa.

Tôi bắt chặt bàn tay một đàn anh:

— Chỉ cần một căn phòng trong trường. Là đủ. Và tôi muốn anh đứng ngoài cuộc *rodéo*.

Tôi cười:

— Anh làm trọng tài.

Vài hôm sau, tôi rời khách sạn Thanh Bình, vào sống ở trong trường như một người tuổi trẻ rời cảm dỗ bên ngoài để vào nhà tu. Thầy giáo cũng chỉ là một nhà tu. Hơn một nhà tu vì không được khoác áo của nhà tu. Căn phòng ông hiệu trưởng lo liệu giùm tôi ngay cạnh căn phòng của ông tùy phái già. Trước đây, căn phòng dùng làm nơi chứa những bài thi lục cá nguyệt

và thi vào đệ thất. Ông tùy phái già phải tìm chỗ khác dọn đi, chờ ngày đem đổi hoặc bán cho người ta gói hàng. Ông tùy phái già rất thương tôi. Ông không nói, nhưng tôi hiểu. Ông quét dọn, rửa nền nhà và bảo tôi mua sơn về để ông quét tường. Tôi bảo khỏi cần. Ông tùy phái xị thuốc muối đến cay cả mắt. Ông kiểm cho tôi cái tủ nhỏ đựng quần áo, cái bàn viết và chiếc đi van. Đại khái, căn phòng của tôi là căn phòng suốt quãng đời đi học tôi đã mơ ước. Bây giờ mới có. Tôi ngỡ ý nhờ ông tùy phái già nấu cơm tháng. Ông nói sự cơm của gia đình ông không xứng đáng cho một giáo sư. Tôi phải trình bày những ngày ăn cơm đĩa ở vỉa hè Sài Gòn, ông mới chịu nhận lời. Ông mời tôi qua nhà ông, giới thiệu vợ con ông với tôi. Cô con gái út của ông là học trò lớp Nhị B1. Cô bưng nước trà nóng mời tôi uống.

Ba cô dục :

— Con chào thầy đi con.

Cô học trò khép nép :

— Thưa thầy...

Tôi hỏi :

— Phải Nguyễn thị Lan không ?

Cô học trò vâng về mép áo bà ba trắng :

— Dạ thầy nhớ tên em mau quá.

Ông tùy phái mừng con :

— Đứng trước thầy phải khoanh tay lễ phép. Ba cấm con xưng « em với thầy ». Thầy cũng như cha mẹ. Con phải xưng « con » với thầy.

Cô học trò Nguyễn thị Lan vội vàng khoanh tay. Cô cúi gầm mặt. Có lẽ cô xấu hổ. Tôi nói :

— Học trò bây giờ xưng hô với các giáo sư trẻ như thế cả, bác ạ !

Ông tùy phái nói :

— Tên tôi là Năm.

Ông tiếp :

— Trẻ già cũng vậy, đã dạy mình tức là cha mẹ mình. Không thầy đồ mà ý làm nên.

Ông già Năm— tôi không muốn gọi ông là tùy phái—phân trần :

— Học trò bây giờ hư hỏng. Chúng nó không kính trọng thầy.

Ông chép miệng :

— Đọc nhật trình, tôi thấy học trò ở Sài Gòn bỏ bê học hành, chạy rong ngoài phố phá phách còn cãi láo « Bé không học lớn làm cảnh sát đã chiến ! » Tưởng làm gì chứ làm cảnh sát đã chiến nào có khó.

Ông bảo con gái :

— Vô nhà trong để thầy và ba nói chuyện.

Cô học trò cúi đầu chào tôi. Ông già Năm thở dài :

— Chuyện thằng Phong làm thầy buồn, hả ? Tôi vái trời nó sớm đi lính.

Ông đẩy tách nước về phía tôi :

— Mời thầy dùng nước đi, kéo nguội.

Tôi cảm ơn ông già Năm và uống cạn tách nước. Hương trà thơm. Thơm như tình người tùy phái tỉnh lý. Ông già Năm cũng tưởng tôi xin vào trường, ăn ngủ trong này để đề phòng bọn thằng Phong, thú thật, tôi không sợ thằng Phong. Nếu tôi không dạy học, không dạy nó học ; nếu tôi làm nghề khác mà bị thằng Phong gây sự, dọa nạt, tôi sẽ cho nó và bạn bè của nó một bài học đích đáng bằng võ lực. Hồi tôi còn bán báo ở bến xe lục tỉnh, tôi đã đánh gục hai thằng lơ xe đồ toan bắt nạt tôi khi can thiệp vào vụ chúng nó đánh một đồng nghiệp bán báo bé nhỏ của tôi và vất báo của thằng bé tung toé. Tôi học võ. Võ nghệ của tôi chưa cao cường nhưng thừa khả năng quật ngã bọn thằng Phong. Nhưng giáo dục là chinh phục tâm hồn chứ không phải phô trương võ lực. Một đồng nghiệp của tôi, giáo sư Trần Vinh Anh, bị thí sinh giết chết chỉ vì ông đã xử dụng võ nghệ đánh đấm bọn thí sinh mất dạy. Tôi có vẻ lạc hậu, tâm hồn nặng chắt « quốc văn giáo khoa thư ». Bài học của Thường Tung dạy Lão Tử, tôi ghi nhớ nằm lòng. Thường Tung sắp chết, Lão Tử đến thăm. Thường Tung há miệng ra, hỏi : « Ràng ta còn không ? », Lão Tử đáp : « Hết ». Thường Tung le lưỡi, hỏi : « Lưỡi ta còn không ? », Lão Tử đáp : « Còn ». Thường Tung cắn dạn : « Người phải nhớ kỹ, lưỡi mềm thì còn, răng cứng thì gãy. » Dạy đệ tử bài học cuối cùng, Thường Tung nhắm mắt. Tôi nhớ nằm lòng bài này và luôn luôn nhẩn nhệ, mềm mỏng, khi bước xuống cuộc đời.

Không thể cứng rắn với đám ngựa. Cứng rắn là đồ võ. Tôi ít tự phụ nhưng nhiều tự ái. Đã vượt qua bao chướng ngại vật cuộc đời, đã chiến thắng mọi hoàn cảnh, đã vươn lên từ một thằng bé mồ côi, vất vưởng, tôi không thể thua bọn thằng Phong. Tôi sẽ bắt nó khuất phục tôi. Chỉ cần nó trở về, ngồi ngoan trên ghế nhà trường như những Nguyễn văn Lành. Chỉ cần thế.

— Bác Năm.

— Dạ.

— Bác biết gì về những ông thầy trẻ đã dạy ở đây ?

— Họ khác thầy.

— Làm sao bác Năm biết họ khác tôi ?

— Biết chứ.

Ông già Năm có vẻ kiêu hãnh về sự nhận xét của ông. Ông châm thêm nước cho tôi và nói tiếp :

— Tôi làm tùy phái từ ngày trường mới cất. Tôi già bằng cái trường này rồi. Già tuổi nghề đó, thầy. Rất nhiều thầy, trò đã bỏ trường ra đi, tôi vẫn ở lại. Người già biết nhiều chuyện, biết so sánh.

Tôi nói :

— Tôi vừa chân ướt chân ráo về đây, bác Năm đầu đã hiểu tôi.

vũ
mộng
lông

(Còn nữa)

trong nhật ký của quỳnh

truyện dài ĐINH TIẾN LUYỆN

31

chủ nhật, 14-3

Cả ngày chủ nhật tôi loay hoay mãi với hai cái que đan và nắm len trắng mà vẫn chưa bắt đầu được một vuông khăn. Mãi không được, cuộn len từ màu trắng ngả sang màu xám. Mẹ mắng nhớn cái đầu rồi còn vụng về hết sức. Mẹ tôi vụng ở cái gì chứ, kim chỉ thêu thùa là mẹ tôi nhất. Mẹ kể hồi con gái ba « chằm điềm » mẹ cũng chỉ tại thấy mẹ khéo tay. Mẹ nói, nhỏ này ấy à, vụng về thế về nhà người ta có mà nghe mắng cả ngày. Tôi cãi, mẹ ơi, thời nay đan nát thêu thùa người ta dùng máy cả, tay chân đâu có mang ra cạnh tranh với máy. Chứ tay con gái để làm gì? Tôi trêu mẹ: Thưa mẹ, để... đánh móng tay ạ. Mẹ lườm tôi. Hồi chưa lấy chồng chị Quỳnh cũng vậy, bị mẹ mắng hoài về cái vụ kim chỉ, bà ấy được có cái nết bày các món ăn là giỏi. Mẹ bảo, đúng là con gái hay ăn. Tôi thì vụng về luôn cả chuyện bếp núc nữa. Anh Uy nói, tại mẹ chiều nó quá mà. Em nói cho anh biết, chả phải chuyện anh đâu nhé. Chẳng hạn như bây giờ em nói chị... Anh Uy đưa ngón tay lên miệng, anh sợ tôi nhắc tới chị Hạnh trước mẹ.

đình tiến luyện

32

Anh Uy lạ ghê lắm, hình như không thích ai nhắc tới người yêu của anh bao giờ. Tôi hỏi, tại sao anh lại dẫu giếm vậy. Anh bảo không hẳn thế, không sợ ba mẹ lo lắng nhưng sợ chả đi đến đâu chỉ làm phiền người lớn. Hôm tôi đi ngang Cường Để thấy anh đứng nói chuyện với chị Hạnh ở trước cổng Văn Khoa, về nhà tôi trêu anh, hẹn hò nhé, có mấy ảnh thâu đầy đủ hình rồi. Anh Uy hoảng quá bèn kéo tôi ra ban công mua chước: Cái miệng mí vừa thôi, tao có khoản tiền nhỏ, lãnh ở báo T.P mai tao chỉ cho tí còm tiêu vật. Buồn cười thế, có phải trước tình yêu người ta khờ dại ra?

Ba mẹ tôi, tuy là thuộc vào thế hệ của những cậu con trai có con gái đến ngày cưới mới nhìn thấy mặt nhau, nhưng kể ra đã hoà hợp với thời đại con cái quá nhiều. Ba mẹ có thể cho phép con cái tự do ở nhiều lãnh vực, mà không hề có ý kiến. Chẳng hạn như mẹ thấy cái áo dài của tôi cắt ngắn cái tà cũn cồn cũng chỉ mỉm cười:

33

họ chỉ bày ra « mốt » cho các cô chưng diện, như thế bớt được một vuông vải cho cái khăn tay đấy. Nhưng thực ra nhìn khuôn mặt làm nghiêm của các ngài, đỡ chị Quỳnh hay anh Uy dám cãi điều gì.

Hồi chiều ngồi trước cái bàn phấn một lúc lâu, tôi lại quanh quẩn ở cái ý kiến: cắt tóc hay nuôi tóc dài. Có lẽ còn phải xét lại lâu lắm mới có thể quyết định được.

thứ tư, 17-3

Tôi gặp lại Viễn ở thư viện, đúng như tôi đã nhận ra « quen quen » hôm Viễn tới tìm anh Uy. Tôi đã băn khoăn khi viết điều này là, không biết có phải tôi đã nôn nao về cái vụ trở lại thư viện. Tôi không có thói quen đến thư viện học như bọn Trâm và Khanh. Trước kia vài lần tôi có theo Hồng vào thư viện mượn sách, và mới đây những hôm hứng lên Đông vẫn thỉnh thoảng kéo tôi tới đó ngồi. Hôm qua Đông lại tôi, tự nhiên khi nó đề nghị tới thư viện, tôi đồng ý ngay.

Người quản thủ thư viện từ 4 giờ tới 7 giờ chiều là một ông già dễ thương, tôi còn nhớ cái thẻ chỗ ngồi của tôi là con số 12, ông bảo, con chưa biết chỗ 12 à, đầu bàn kia kia. Con nhỏ Đông được ông cho cái thẻ ngồi với bàn con trai nó đỏ bừng cả mặt.

Con số 12 cho chỗ ngồi 12. Tôi đã nhìn thấy Viễn ngồi xéo góc tôi, ở một bàn phía ngoài. Thoạt tiên tôi thấy anh ta cầm cúi viết trên một cuốn sách và mẫu giấy, khi anh ta quay sang nhìn thấy tôi, tôi thấy anh có một chút bối rối, hình như vậy, rồi lại cầm cúi viết.

Viễn học ở Văn Khoa, năm đầu cao học, bạn của anh Uy từ những ngày còn học ở V.T.T. Bỏ trung học, bạn bè mỗi đứa một ngã, anh Uy theo Luật còn Viễn theo Văn Khoa. Hơn bốn năm không gặp nhau, hôm gặp Viễn ở phố anh Uy cho địa chỉ dặn thỉnh thoảng tới chơi. Hôm Viễn tới chơi thì anh Uy vắng nhà. Viễn có hỏi tôi bao giờ anh Uy về, nhưng ai mà biết được. Giờ giặc của anh Uy có mà chiếc xe của anh ấy biết. Tôi nói với anh Uy vậy, anh bảo là tiếc

trong nhật ký của quỳnh

quá. Đúng như anh Uy nói, cái anh chàng trông có vẻ « thiên » làm sao ấy. Nhưng đôi mắt của Viễn...

(tôi thấy thực là... khó viết quá. Chả nhẽ lại làm luận. Ý nghĩ đó thôi, cũng làm cho buổi tối hôm qua tôi không dám cầm viết ghi ngay những điều này).

Chúng tôi định ở lại thư viện tới 6g30, nhưng chưa tới 6 giờ Đông đã bắt tôi trả thẻ đi về. Nó thú thực là ngồi trước bọn con trai nó khóp quá, dán mắt mãi xuống cuốn sách mà không dám nhìn lên.

Hôm qua, có lẽ tới giờ thư viện đóng cửa Viễn mới chịu về.

thứ sáu, 19-3

Lúc này ở ngoài ban công tôi vừa khóc. Thật tự nhiên, tôi ngồi tí tay trên lan can nhìn xuống bóng tối đám hoa giấy trước cổng nghĩ vẫn vơ hết chuyện này sang chuyện nọ rồi tự nhiên nước mắt ứa ra.

Tôi chẳng hiểu nổi tôi. Chiều nay ngủ dậy hơi nhức đầu, chả nhớ anh Uy đã nói gì rồi tôi với anh bỏ ra gây chuyện với nhau. Bé Thy là « nạn nhân » của điều bực mình ấy, bé ở dưới nhà đi lên và bị tôi ký vào đầu đuổi xuống khóc thút thít mãi.

Phải cố gắng học đi một chút Quỳnh à. Mấy ngày hôm nay chữ nghĩa đã mọc cánh bay đi lang thang đâu mất cả.

thứ bảy, 20-3

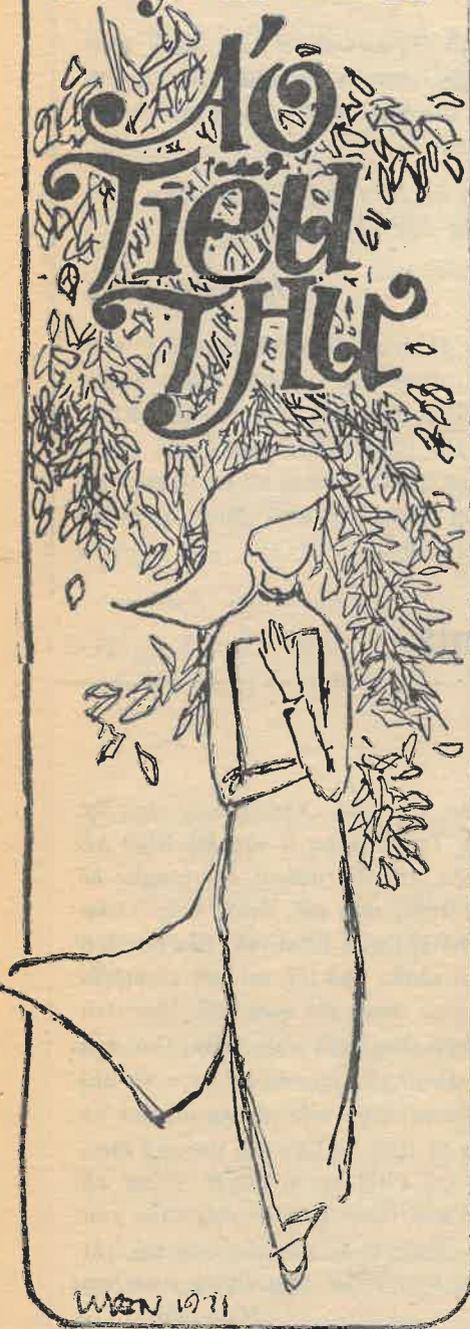
Nhớ tới cái « chú bé » buổi sáng nay đi theo tôi bị tôi quay lại chề « sừa » quá, chú ta hận bèn vọt xe tí nữa đâm vào xe nhà binh, buồn cười ghê. Tôi không ưa gì mấy vụ này. Khác hẳn với đám con nhỏ Kim, con nhỏ Hằng, chúng ưa chơi « băng » và tối ngày thấy trao nhau chép nhạc trẻ và nói chuyện các thần tượng nhạc trẻ, thì những vụ đó chúng coi là thường. Thục Oanh, có lẽ vừa nhập bọn với nhỏ Hằng thì phải. Con nhỏ chịu khó thay đổi quá, tôi đâm ghét.

trong nhật ký của quỳnh

Chuyện ông thầy vạn vật tiếp tục vui ghê, không ngờ ông ấy lại cả gan « tỏ tình » với cô học trò Tuyết trắng ở lớp Đệ Nhất A3 làm ồn ào những lớp buổi sáng. Chuyện truyền miệng được nghe là cô học trò tên Tuyết da thịt rất trắng trẻo, mát mẻ, được thầy « hấp háy sau làn kính trắng » từ đầu năm. Thế rồi một hôm thầy bảo học trò rằng, Tuyết này, cuốn sách của tôi in có nhiều chỗ lỗi sai hết cả nghĩa đưa tôi về nhà sửa lại cho đúng, cuối năm học thi mới đố. Học trò Tuyết nghe tiếng « đố » sáng rực mắt bèn đưa sách cho thầy. Giờ vạn vật sau, đúng như thầy nói, sách thầy được sửa lại vài lỗi mọn và khi học trò mở cuốn sách ra thì thấy có kèm theo một phong bì thư và một cánh hoa Pensée ép ở trong. Thư tỏ tình và hoa tím thương nhớ. « Tình thầy trò » như thế, nhưng học trò « bội bạc », Tuyết trắng kể chuyện tùm lum với bạn bè và những giai thoại quanh ông thầy vạn vật trẻ mỗi ngày một thêm phong phú. Ông ta là giáo sư còn trẻ, rất giỏi, hiền lành, song cái diện mạo, cung cách của ông không hura hện đất vợ.

(Còn tiếp)

duyên anh

Vậy đó, bỗng nhiên mà họ lớn
Tuổi hai mươi đến có ai ngờ
Một hôm trận gió tình yêu lại
Đứng ngàn trông vời đó tiêu tho

HUY CẬN

— Chị sẽ lo cho cậu suốt đời.
— Không được.
— Tại sao ?
— Chị phải đi lấy chồng chứ.
Thôi, chị hãy để mặc em với giấc
mộng văn nghệ của em.

Tôi muốn hút thêm một điếu
Ruby Queen nữa. Nhưng chả còn điếu
nào. Tôi giả vờ che miệng ngáp. Chị
Phượng dục tôi đi ngủ.

— Mai chị sẽ nói chuyện tiếp với
cậu. À, sáng mai cậu muốn ăn gì ?

Tôi đáp :

— Người nghệ sĩ chỉ cần một
tách cà phê đen.

Chị Phượng nói :

— Sớm mai con Ngọc sẽ pha cà
phê cho cậu uống.

Tôi dở trò « tác điệu », cố làm
cho « con Ngọc » nghe rõ :

— Một tách cà phê đen, đặc,
không đường.

Chị Phượng vỗ vai tôi :

— Thôi ngủ đi, Trương Chi !

Chị về « nhà chị ». Tôi thêm một
điếu *Ruby Queen*. Thêm một gói. Tôi cố
thể thức suốt đêm nay, đốt thuốc lá,
ngồi đập muỗi và nghe hơi thở của
em Ngọc. Nếu nàng có tật nghiện

ràng ken két, sẽ ngày pho pho ngay thì càng tốt. Nàng sẽ nghiêng rang ken két,
sẽ ngày pho pho và tôi vẫn lạc vào con đường tình sử. Tôi đứng nhìn hai chị
em Phượng thăm thi vời nhau. Chắc hẳn chị Phượng đang nói với cô Ngọc
sẽ tôi, về mẫu nghệ sĩ phi thường, một nhà văn dự định cả đời chỉ viết
một cái truyện ngắn. Khi ngọn đèn nhà chị Phượng tắt và khi em Ngọc
chìm trong bóng đêm của gác ba Nhà Hát Tây là lúc tôi vén màn chui lên
ghế bố. Tôi chỉ tụt đôi giày. Bộ quần áo giang hồ của tôi đã nhuộm đầy
nóng bụi Sài Gòn. Và đôi bí tất thì thơm nồng mùi nghệ sĩ.

Tôi nằm duỗi chân thoải mái trên ghế bố. Lần đầu tiên tôi được nằm
ghế bố. Chiếc gối thơm mùi thơm hôm qua, mùi hương tóc của em Ngọc.
Tôi lại ước ao có con chấy cái phiếu lưu. Tôi muốn thức trắng đêm. Nhưng
tôi gì mà thức ? Và chẳng, « thức trắng đêm kể chuyện tâm tư » đã được
các ông nhạc sĩ trình tòa và giữ độc quyền. Người nghệ sĩ phi thường như
tôi, cần ngủ. Và tôi đã ngủ say sưa, ngủ không chiêm bao, ngủ quên cả chờ
nghe em Ngọc ngày pho pho và nghiêng rang ken két.

ba

Tôi đã trở thành công dân thực thụ của xã hội Nhà Hát Tây. Chị
Phượng săn sóc tôi chỉ tình. Em bé Ngọc, thỉnh thoảng, hỏi tôi vài câu chuyện
bàng quơ. Tôi mê giọng nói của Ngọc, mê nụ cười của Ngọc. Tôi yêu Ngọc rồi.
Tình yêu làm con người thay đổi. Riêng tôi, tôi không ham làm cu li đồn điền
cao su nữa. Dẫu đói rách, tôi vẫn cố bám lấy Sài Gòn, Tôi sẽ đập xích lô vậy.
Tại sao tôi mơ mộng khiếp thế ? Hồi còn là cậu học trò tỉnh lý lên Hà Nội trọ
học, tôi đã noi gương thi sĩ Đinh Hùng : *Làm học trò nhưng không sách cầm
tay, Có tâm sự đi nói cùng cây cỏ*. Và tôi mơ mộng làm chú nhỏ sửa se đạp
trực công trường Trưng Vương. Tôi sẽ leo cồng vào sân trường, tìm chiếc xe
đạp của những em đẹp nhất, lấy kim chọc thủng lốp. Vậy là các em phải dắt
xe ra nhờ tôi vá sống, vá chín. Tôi sẽ vá thật lâu để ngắm các em no mắt. Tôi
thề không lấy tiền của các em đẹp. Chỉ nhận thù lao của các em xấu thôi, tôi
mong gặp sự may mắn như ông bạn Chủ Đồng Tử. Hồi các em nữ sinh hoa
mộng của trường Trưng Vương năm xưa, chẳng bao giờ các em là Tiên Dung
công chúa nên con đường vào tình sử của tôi toàn ở gà bánh xe khắp khềnh,
vó cầu gặp ghềnh. Tôi thấy tôi gần gũi anh Trương Chi hơn. Mỵ Nương mê
tiếng hát Trương Chi, gặp chàng mất toét, rằng vô nàng tuyệt vọng là đúng.
Là rất người. Rất tác phẩm.

Giấc mộng mở hiệu sửa xe đạp ở gốc cây trước công trường Trưng Vương
của tôi đã tàn úa. Tôi dẹt liền giấc mộng bán ô mai, sấu dầm, mận dầm cho
các em nữ sinh áo hồ thủy. Không thành. Tôi bèn nắn ni ông Tàu già bán lạc

rang bên hồ Gươm, xin ông nhận làm môn đệ để ông truyền ngón rang lạc. Tôi hứa chỉ bán cho các cô học trò Trung Vương thôi. Người Tàu ưa dấu nghề, tôi đã không toại nguyện. Do đó, những ngày vừa lớn của tôi, tôi chả tán được em gái Trung Vương nào. Chỉ *đừng ngần trông vời áo tiểu thư*. Nhưng giấc mộng đạp xích lô phải thành nếu một mai, tôi rơi xuống cái hố đó rách. Em Ngọc hết mê tôi. Ai đại gì yêu một nghệ sĩ xích lô đạp? Tôi sẽ giả vờ thất tình nặng, sẽ bắt chước thi sĩ thần tượng Nguyễn Bình của tôi, chua chát nói:

*Một trăm con gái thời nay ấy
Đừng nói ân tình với thủy chung*

Và ra cái điều phần chi:

*Rồi một ngày kia em lấy chồng
Anh về lấy vợ thế là xong
Vợ anh không đẹp bằng em mấy
Anh lấy cho anh bớt lạnh lòng*

Rất có thể, tôi sẽ còn ghếch xích lô bên hè phố, nằm dài nghêu ngao bài *Tình nghệ sĩ* của Đoàn Chuẩn. Khoan đã, chờ tuyệt vọng. Người nghệ sĩ xích lô đạp sẽ có mối thán. Tôi được hân hạnh chở một em nữ sinh tuyệt đẹp. Sáng sáng, tôi neo xe đợi em. Trưa trưa, tôi neo xe chờ em. Cuộc đời chỉ cần đủ thuế nộp chủ và hai đĩa cơm, vài ly cà phê với gói *Ruby Queen*. Đưa em đi học. Đón em về học. Hôm nào đó, kiểm cuốn tiểu thuyết Tày, *Les misérables* chẳng hạn, vất đại trên đệm. Em sẽ hỏi: « Ê, anh phu xích lô, có khách bỏ quên cuốn này? » Tôi anh dừng đáp: « Cửa tôi đó, thằng cha Victor Hugo viết hay ghê » Em mà học đệ tứ chương trình Việt là em sẽ « chết » với tôi. Tôi đã học «*récitation*» bài *Après la bataille* của Hugo, tôi hạ giọng câu cuối: *Donne-lui à boire, dit mon grand-père* như thầy Lâm Hữu Bằng của tôi em phải làm một cuộc xét lại ngay. Và em yêu tôi. Tôi sẽ đưa em vào tình sử bằng xích lô.

Đây là lối thoát cuối cùng của kẻ mơ mộng mà người làm chính trị gọi là hạ sách. Tôi chưa thể đạp xích lô được. Trông dáng dấp của tôi, khách sẽ tưởng tôi giả dạng «*côm*» và «*côm*» thì tưởng tôi giả dạng điệp viên. Thôi, ngày mai ra sao rồi hãy hay. Cứ biết mình còn tiền ăn cơm đĩa ở hẻm Casino, một khoảng quê hương Bắc kỳ. Mỗi ngày, chính phủ phát trợ cấp mười mấy đồng bạc, khúc bánh mì, vài miếng đường hoặc hộp cá mòi. Tôi chê bánh mì, đường, cá mòi. Chê luôn cả tiền trợ cấp. Cả ngày tôi nằm sấp trên ghế bố — y hệt em Ngọc thân mến — chép những bài thơ tôi thuộc lòng vào cuốn vở dày, thỉnh thoảng, gạch xóa hay xoay thế nằm ngửa, hút *Ruby Queen*, nhả khói, nhìn khói mộng mơ. Em Ngọc sẽ tưởng tôi sáng tác vất vả, lao tâm khổ trí lắm đấy. Em đâu biết tôi chép thơ thiên hạ. Nếu em hỏi tôi về thơ, tôi sẽ lời «*tử*» Nguyễn Bình của tôi, nảo nùng và kênh kiệu than vãn:

*Ở mãi kinh kỳ với bút nghiên
Đêm đêm quán trọ thức thi đèn
Làm thơ đem bán cho thiên hạ
Thiên hạ đem thơ đọ với tiền*

Tôi chắc em không hỏi. Vì không ai hỏi người đạp xích lô cái nghề đạp xích lô. Tôi yêu em Ngọc quá thể. Làm sao nói với em là tôi yêu em thì tôi chịu. Khó lắm. Tình yêu, ở tuổi vừa lớn của tôi, nặng phần trình diễn ghê gớm. Phần trình diễn kéo dài. Và đó là sự thơ mộng. Là vẻ thơ mộng. Là cõi thơ mộng. Chỉ cách nhau cái dậu mỏng tôi mà ngỡ cách nhau ngàn dặm. Nàng có nỗi buồn, chàng Nguyễn Bình không biết rõ. Chàng chỉ lầm nhằm *Hình* như nàng có nỗi buồn hơn tôi. Và ao ước *Già* đừng có dậu mỏng tôi, *Thẽ* nào tôi cũng sang chơi thăm nàng. Em Ngọc của tôi cách tôi gang tấc. Không có dậu mỏng tôi. Tôi thấy em buồn, vui, ăn, uống, xiả răng. Và phải ở xã hội Nhà hát Tây mới tin lời tôi, tôi còn thấy em dùng cái chiếu dựng đứng quây tròn, che kín thân thể em khi em thay quần áo để xuống phố. Em ngậm chặt hai hàm ở chỗ hai mép chiếu gặp nhau cho cái chiếu khỏi tung ra. Mỗi lần em thu mình trong chiếu, tôi hồi hộp khôn tả. Chỉ sợ cái chiếu tung ra. Nếu cái chiếu tung ra, tôi sẽ bưng mặt khóc. Tôi không yêu em Ngọc nữa. Em đã chết rồi. Giấc mộng của tôi đã ứa máu. Tôi yêu em Ngọc. Em là giấc chiêm bao.

*Như một chiêm bao rất mộng thơ
Bảng khung tôi nghĩ chuyện tình cờ
Cả hai thuyền lạ phiêu trên biển
Bỗng một lần kia đổ một bờ*

Xuân Diệu đã chiêm bao thế đó. Tôi sẽ chiêm bao *thuyền lạ* chở Ngọc và tôi bị *trận gió tình yêu* thổi dạt tới một bến bờ xa tấp. Tình yêu phải thơ mộng và đẹp như chiêm bao. Tôi không có tài làm thơ tình hay như Xuân Diệu, Hay Cận, Hoàng Anh Tuấn, Nguyễn Sa... Trời sinh ra những thi sĩ tuyệt vời là để làm thơ cho chúng ta tỏ tình. Cậu học trò nào mới lớn cũng phải thuộc ít nhất hai chục bài thơ tình. Tôi đã thuộc hàng trăm bài thơ. Nhất định tôi sẽ chép bài *Dáng* của Xuân Diệu gởi em Ngọc. Tôi mượn thơ Xuân Diệu làm thông điệp gửi cho tình nhân. Con gái thông minh và *cùng*. Đọc xong những vần thơ bằng bẽ, ngộ yêu:

*Đáy chum thương nhớ, khóm yêu đương
Đáy nụ mơ màng đợi ánh sương
Đáy lá bảng khung rung trước gió
Đáy em, cánh thẹn lẫn cánh thương
Tất cả vườn anh rất đợi chờ
Bởi vì em có ngón tay thơ
Đến đáy em hái giùm đôi lộc
Kẻo tội lòng anh tủi ước mơ
Bước đẹp em vừa ngự tới đây
Chim hòa riu rít, liễu vui vầy
Hãy làm dáng điệu xuân ôm ấp
Ánh sáng ban từ một nét tay*

Em Ngọc sẽ xoắn xang tâm hồn.

(Còn tiếp)

TỪ KỂ TƯỜNG

hai

Chắc Ba con đã rời sở rồi, ông đang chạy quanh phố để mua quà cho con đó.

Hạnh cười :

— Không biết Ba sẽ mua cho con gì đấy Mẹ nhỉ ?

— Mẹ làm sao biết được.

Hạnh ngó Lũy cười khúc khích :

— Quà của cậu Lũy thì con biết rồi. Một con chó chạy bằng pin. Của Ba thì một tí nữa mới về. Còn Di Cúc Huyền... để con lên mở ra xem Mẹ nhé.

Chị Thục ngăn :

— Không được. Di Cúc Huyền vào kia.

Hạnh rút tay lại trước gói quà bọc giấy thật đẹp. Có cả cái nơ màu hồng tươi thắm bên trên. Cúc Huyền mang lọ hoa vào để trên bàn. Chỉ có một nhánh hoa hồng, nhưng Cúc Huyền cắm thật đẹp. Nhánh hoa cắt khéo léo kẹp vào giữa một cái lá chuối nước khoét một hình tròn ốc. Cúc Huyền đứng vẫy vẫy những ngón tay cho nước khô đi, hỏi chị Thục :

— Được không chị ?

— Huyền cắm hoa thì khỏi chê rồi. Phải không Lũy ?

Lũy bối rối nói :

— Huyền cắm hoa đẹp thật.

Cúc Huyền cũng bối rối vén những sợi tóc non che mắt, tìm chỗ cất con dao. Ngoài cửa có tiếng xe dừng lại. Hạnh reo lên :

— Ba về.

Và Hạnh chạy ra ôm một gói quà thật lớn vào, anh Đồng đi ở phía sau.

Chị Thục nói :

— Nãy giờ cả nhà chờ, tưởng đâu anh không về được.

Anh Đồng cười :

— Về được chứ sao không, Nhưng xong rồi phải đi ngay. Nào, Hạnh dứt nấn lên đi chứ.

Hạnh cuống quýt để gói quà lên bàn rồi lấy diêm bật lửa lên đi thắp những ngọn nến cắm vòng quanh mặt bàn, Cúc Huyền đứng phía sau lưng chị Thục lúc nến được thắp hết lên, ánh nến soi vào mặt từng người một màu hồng lung linh như những sợi nắng sớm. Anh Đồng chạy ra xe mang cái máy ảnh vào kéo tay Hạnh nói :

— Bây giờ Hạnh đứng ở đầu bàn, hát bài mừng sinh nhật đi. Xong Cúc Huyền và chị Thục đứng bên cạnh Hạnh, phía trái. Lũy và anh đứng bên phải. Máy ảnh để ở đầu kia chụp tới.

Mọi người đứng vào chỗ anh Đồng dặn xong, anh đặt máy ảnh ở đầu bàn rồi trở về đứng bên cạnh Lũy. Hạnh tròn miệng hát xong bài ca sinh nhật rồi cầm con dao cắt vào ổ bánh vừa lúc bóng đèn của máy ảnh nháng lên và « tách » một cái. Mọi người cùng cười. Anh Đồng hô :

— Hạnh cắt bánh chia đều nhé.

— Không, con mở quà coi một chút nha.

Anh Đồng cốc lên đầu con một cái, cười :

— Biết ngay mà. Rồi, cho con coi quà trước.

Hạnh ngó Lũy cười :

— Cậu Lũy cho con con chó chạy bằng pin. Miệng đúng ra phải ngậm chiếc giày nhưng hồi hôm con lên lấy ra chơi nên chiếc giày rơi đâu mất rồi. Cái này khỏi mở nhé cậu Lũy nhé ?

Anh Đồng phì cười, lờm Hạnh :

— Đã mở thì phải mở hết. Tội con lên mở ra xem trước đáng đánh đòn lắm đấy nhé.

Hạnh tiu nghỉu, mở gói quà ra. Quả thật Lũy thấy chiếc giày con chó ngậm trong miệng đã rơi đâu mất. Cúc Huyền cắn tay áo, ngó Lũy cười nửa miệng. Lũy ngượng ngượng, đâm ra ghét Hạnh.

— Bây giờ tới phiên di Cúc Huyền, vai trời không phải là một gói kẹo.

Cúc Huyền lật đật nấp sau lưng chị Thục. Anh Đồng dòm Cúc Huyền cười và nói lớn.

— Có phải là một gói kẹo không?

Bây giờ Lũy có quyền ngó Cúc Huyền một cái cười trừ. Hạnh mở gói quà của Cúc Huyền ra, reo lên:

— A, một con búp bê xinh ơi là xinh. Không phải là gói kẹo. Di Cúc Huyền hay ghê.

Hạnh ẵm luôn con búp bê ra, vuốt mớ tóc vàng óng ánh của nó. Chị Thục giục:

— Còn quà của Ba, mở ra đi chứ. Mè búp bê quên quà của ba à. Hạnh đặt búp bê xuống bàn, ngó anh Đồng cười:

— Của Ba thì khó đoán lắm.

— Làm sao mà đoán được. Quà của Ba mua cho là nhất, đặc biệt hơn hết. Mở đi chớ con.

Hạnh từ từ mở gói giấy bóng, trong lại có một chiếc hộp. Trong hộp không biết đựng gì mà rành rọt cẩn thận. Mọi người đều theo dõi bàn tay của Hạnh, riêng anh Đồng cứ đứng yên mỉm cười. Chị Thục sốt ruột:

— Cái gì mà hồi hộp thế không biết.

— Đã bảo, quà đặc biệt hiếm có.

Hạnh mở tung ra, mọi người trở mắt nhìn một bà Phù Thủy mặt mày hung ác đang cầm cây chổi phép nhíp lên nhíp xuống, cùng với tiếng trống gõ cách cách như một màn xiếc sơn đông. Anh Đồng giải thích:

— Xin giới thiệu, đó là một bà Phù Thủy. Bà này có nhiệm vụ gõ trống và nhíp chổi đe dọa người nào ngủ quên, lười dầy học bài. Siêng học, cây chổi phép mỗi lần nhíp sẽ đánh rơi một chiếc kẹo, làm biếng, cây chổi phép mỗi lần nhíp sẽ đánh rơi một quả bô hòn. Đáng ghét lắm, mà người lười học phải ngậm. Vậy Hạnh sẽ chọn những viên kẹo hay là những quả bô hòn.

Hạnh đáp ngay không do dự:

— Con chọn những viên kẹo.

— Vậy hãy hứa với bà Phù Thủy một lời. Hứa đi. Hạnh tròn xoe mắt, ngo ngác:

— Làm sao hả Ba?

— Hãy nói: Hạnh xin hứa sẽ là người siêng học để được những viên kẹo.

Hạnh lập lại lời anh Đồng vừa nói khiến mọi người đều phì cười. Anh Đồng xoa tay nói:

— Xong rồi, bây giờ cắt bánh. Hạnh ngó chị Thục hỏi:

— Mẹ không có à?

Chị Thục cười:

— Mẹ và Ba chung đấy.

— Mẹ ăn gian rồi.

Hạnh phụng phịu đưa con dao cắt xuống chiếc bánh sinh nhật. Xong chia đều vào mỗi đĩa một miếng. Mọi người cùng ngồi xuống bàn ăn bánh với những tách nước trà nóng bốc khói trước mặt. Anh Đồng ăn xong trước nhất với đứng lên nói:

— Bây giờ phải vào lại sở. Tất cả ở nhà vui vẻ nhé. Hạnh đã có cặp

Lũy rồi, tha hồ mà đòi đi ciné. Ngày nay là ngày của con đó. Anh Đồng cười đi ra cửa. Tiếng xe anh rời xa khoảng sân để ra đường. Lũy ngồi đối diện với Cúc Huyền. Từ lúc anh Đồng đi tự nhiên Cúc Huyền e ngại không dám nhìn thẳng cứ cúi xuống bàn, ăn những miếng bánh nhỏ nhẹ như con thỏ đang gặm những cọng cỏ non. Hạnh ăn vài miếng bánh lại quay ra với con chó chạy bằng pin và con búp bê biết nhắm mắt mở mắt. Bà Phù Thủy coi bộ không hấp dẫn với Hạnh, nên được bỏ quên nơi một góc bàn, bên cạnh những miếng giấy gói mở ra lúc nãy. Chị Thục pha trò:

— Cúc Huyền ngược mặt lên xem. sợ người ta tranh mất đĩa bánh của mình hay sao mà cứ cúi gằm xuống mà giữ thế?

Cúc Huyền cười khúc khích, càng cúi sát hơn nữa. Lũy ăn xong phần bánh của mình, uống một ngụm nước trà rồi móc thuốc ra hút. Tự nhiên Lũy thấy những điếu thuốc lá trở nên xinh xắn và dễ thương hơn lúc nào hết. Và những sợi khói bay ra khỏi miệng cũng trở nên ngọt ngào hơn. Chị Thục nhắc:

— Nói gì đi chứ Lũy.

Hạnh háy mắt:

— Cậu Lũy mắc cỡ đấy Mẹ ơi.

— Gì mà mắc cỡ?

— Mắc cỡ vì trước mặt có Di Cúc Huyền. Cậu Lũy xạo một cây, chỉ mớ gập di Cúc Huyền có một lần đề hỏi thăm đường vậy mà nói quen từ lâu lắm.

Lũy liếc thấy Cúc Huyền ngừng nhai bánh, thoáng một chút bối rối trên nét mặt nhưng không ngừng lên. Lũy cố đầu Hạnh một cái rồi bỏ ra đứng ngoài thềm. Trời xế trưa, bóng nắng ngả vào chân thềm, những cái hoa đại biến sắc theo màu nắng nhạt. Trong những cành cây các con chim đang chuyền nhau những tiếng hót trong suốt. Tiếng Hạnh vang lên từ trong nhà:

— Cậu Lũy nhớ lời Ba dặn đấy nhé, là phải dẫn cháu đi ciné, đi ăn kem, đủ thứ hết. Vì ngày nay là ngày sinh nhật của cháu. Cậu đừng đi trốn đấy nhé.

Lũy quay vào nói:

— Cậu đâu có biết đường mà trốn.

— Hôm trước cháu dẫn cậu đi đó.

— Cậu quên rồi.

Cúc Huyền chắc đã được chị Thục nói qua cho nghe về sự liên hệ giữa Lũy và gia đình này nên chẳng thấy Cúc Huyền ngạc nhiên chi hết. Trái lại Lũy ngạc nhiên trước đôi mắt mở lớn ấy, nhất là sự im lặng kỳ diệu trước mọi người. Lũy đâm ra lúng túng khi phải ngồi đối diện với Cúc Huyền. Thật ra Lũy không có việc gì phải nói, nhưng trước một người giữ mãi sự im lặng Lũy cũng thấy bứt rứt. Cúc Huyền đã uống gần hết tách nước trà.

(Còn tiếp)

tu ke
tuong

tuổi ngọc

và bạn ngọc

■ SUỐI MƠ (Sài Gòn).— Tuổi Ngọc không giận dỗi, nhưng Tuổi Ngọc buồn. Nhưng đó là chuyện của ngày xưa rồi cơ, bây giờ chả được quyền buồn nữa. Từ lần này em rán nhanh chân nhanh tay để khỏi phải trễ tàu với Tuổi Ngọc nữa nhé.

■ HỒ NGỌC SƯƠNG (Long Thành).— Từ số 3 Tuổi Ngọc đã bắt đầu đăng bài của bạn Ngọc. Thật nhiều và sẽ thật nhiều. Hai số đầu dành cho tòa soạn vì tòa soạn muốn chứng tỏ với bạn Ngọc một sự cố gắng. Cố gắng trước tiên phải ở mình, em nhỉ?

■ TRẦN THỊ THANH THỦY (Gia Định).— Những đề nghị của cháu tòa soạn sẽ nghiên cứu lại. Cháu đừng vội hẳn học cuộc đời. Hãy chỉ nhìn xuống cuộc đời thôi. Để những ngày tháng quanh cháu còn nở được bông hồng. Hẳn học cuộc đời bông hồng sẽ héo đi đó.

■ NGUYỄN NGUYỄN (Sài Gòn).— «Thế mới là tình yêu» tòa soạn đã chọn đăng. Nguyễn cố chờ một chút đi. Anh cảm ơn về lá thư đã nhận được của Nguyễn, (N.M.).

■ THU THỦY (Pleiku).— Hăm bốn số Tuổi Ngọc cũ cứ coi như là «hương xưa» đi cháu nhé. Bây giờ là tuần báo của tuổi vừa lớn. Điều này cháu lại thắc mắc và thắc mắc của cháu trong bức thư của chủ nhiệm số trước hình như chú cũng

đã giải thích rồi. Cháu xem lại đi, câu cuối cùng cháu hỏi không đúng đâu.

■ V.H. (An Khương).— Điều em đoán rất đúng. «Cái khó nhất trong công việc không phải là sự bắt đầu. Mà là lại bắt đầu». Nhưng cứ coi như Tuổi Ngọc đã nhắm mắt vượt qua cái khó khăn «lại bắt đầu đó». Thư em là viên kẹo ngọt làm cho những người chủ trương TN mát lòng.

■ LÝ THỤY DOANH (Cam Ranh).— Thư em sẽ chuyển qua cho người phụ trách mục «Bệnh mới lớn», em chờ trả lời nhé.

■ THƯƠNG HOÀI TRÂM (Phước Nhuận).— Nhắc ra thì chú nhớ chú sao lại không. Tuổi vừa lớn là tuổi chưa chan thương yêu hơn tuổi thương yêu nữa. Cháu cứ yên tâm như thế đi nhé, và một lời hứa: Tuổi Ngọc sẽ không bao giờ chết.

■ QUANG (Gia Định).— Vẫn nhớ đây chứ. Nhưng sao vẫn không thấy em ghé tòa soạn chơi như ngày xưa. Về bài thơ, sẽ đặt tựa cho em. Nhưng không gì hơn bằng tác giả tự đặt lấy. Em nhỉ?

■ PHẠM THỊ ÁI HƯƠNG (Rạch Cát).— Cảm ơn về sự theo dõi đó. Và tòa soạn sẽ gửi tặng Hương số 1 khi nào nhà phát hành trả báo cũ về. Cho nhé.

■ HOÀNG BẮC PHI (Tùng Nghĩa).— Cháu không chê Tuổi Ngọc. Thế là tòa soạn có quyền gồng người lên đây nó đi tiếp tục qua những ga đẹp nhất của đời người rồi. Sẽ nghe lời cháu. Tuổi Ngọc không bao giờ chết.

■ VŨ VĂN NHÂN (Đà Lạt).— Không việc gì phải e ngại trong cách xưng hô cả. Ngại nó làm tình cảm có những sợi kềm gai giăng mắc, thì buồn lắm. Bài em cứ gửi. Đọc được là đăng ngay.

■ CHÒANG VŨ TIỀN NHAN (Sài Gòn).— Tuổi Ngọc sẽ như em nói, không phải số 2 hay số 22 mà là số mãi mãi. Bây giờ Tuổi Ngọc nhắm mắt đi trên con đường mình đã chọn. Nhắm mắt để không thấy chông ai và để khỏi phải... tả oán với bạn Ngọc.

■ T.V-T (?).— Sẽ có những bài thơ ca ngợi tất cả các trường. Chỉ hiềm chưa đăng hết được mà thôi. Em đã hết buồn chưa? Em cứ viết bài và gửi về. Đọc được sẽ đăng ngay.

■ LÂM XƯƠNG LUẬN (Chợ Lớn).— Muốn quảng cáo nhiều phải có tiền. Tuổi Ngọc không có dư tiền để quảng cáo mạnh như cháu muốn. Thôi thì tin ở mình và tin ở bạn Ngọc vậy. Những đề nghị của cháu tòa soạn sẽ thực hiện dần dần.

■ MAI YÊN (Vĩnh Long).— Tuổi Ngọc vẫn mong có bạn mới. Ông cứ việc viết bài gửi về mục nào mình thích. Riêng Tuổi Ngọc số 3 sẽ gửi đến ông khi nào báo ở nhà phát hành trả về. Ở tòa soạn không còn dành lại. TKT, NM, ĐTL cảm ơn sự theo dõi của ông.

■ BUI ĐỨC HIỀN (Gò Công).— Thư cháu là những viên kẹo ngọt làm anh

em Tuổi Ngọc quên nhọc mệt. Như cháu biết, làm một tờ báo cầm trên tay không thấy xấu hổ quả là khó như mò cây kim dưới đáy bể. Cháu hãy viết bông hồng cho tình đầu đi. Tòa soạn đang chờ bài của cháu đấy.

■ VŨ THỤY (Sài Gòn).— Bây giờ em là bạn Ngọc của Tuổi Ngọc. Cảm ơn em đã bày tỏ điều ấy. Và Tuổi Ngọc cần bạn Ngọc lắm cơ. Để khỏi buồn mà ngủ quên một lần nữa. Anh TKT cảm ơn em về Huyền xưa. Phải khác chứ.

■ LÊ BẠCH ĐĂNG (Sài Gòn).— Tuổi Ngọc là của bạn Ngọc. Không phải bạn Ngọc chỉ riêng con gái đâu. Thầm Âm nói như thế trong «Nhìn xuống cuộc đời» là nói với bạn Ngọc đấy. Và bạn Ngọc hãy khó tính với Tuổi Ngọc. Cảm ơn lời chúc của cháu.

■ TẠ THỊ MỸ DUNG (Quảng Ngãi).— Cháu kê khai lý lịch như thế làm chú tưởng mình là ông Cò. Cảm ơn những nhận xét của cháu về Tuổi Ngọc. Chú không hãnh diện, cũng không muốn là một người giả vờ khiêm nhượng, Chú nói thật. Nếu Tuổi Ngọc đúng là giọt mưa cam cho tâm hồn chông chất cỏ khô nắng cháy thì chú được ngậm kẹo ngọt rồi vậy.

■ QUANG MINH (Thị Nghè).— Cứ mang tập thơ ấy đến tòa soạn. Không phải những lời «chỉ giáo» mà đọc cho vui và nói chuyện. Những bài gửi đang đọc. Chúc thi đỗ vậy. Và mong một ngày đẹp trời như em nói.

■ THANH CHÂU GIANG (Cần Thơ).— Người bạn trung thành của Tuổi Ngọc. Chú muốn gọi cháu như thế đấy. Và bài cháu chú đang đọc. Gửi bài phải tin bài được đăng chứ.

BAI ĐÃ NHẬN ĐƯỢC

Từ BẠN NGỌC

bông hồng cho tình đầu

Nguyễn Hoàng Thụy Ngân. Hoàng Nhung. LVMN. Trần Duy Lộc. Trần Kim Dung Tâm. Quỳnh Như Liên. Lam Thủy. Miên Hương. Miên Khanh. Lê Hoa Trang. Hoàng Vũ Thái Nguyên. Nguyễn thị Thanh Tâm. Huy Khanh. Thị Mỹ Dung. Ngày xưa. Thê Quỳnh. Trầm Mơ. V. H. Lan. Vũ Khuê Huyền. Nguyễn Xuân Sơn. Trần Kim Trinh Thị. Nguyễn Văn Chiêu. Đoàn Thụy.

thơ

Trần Thụy Phương. Vũ Ngọc Lan Chi. Thu Tâm. Vũ Thị Hải Dương. Thụy Mây. Lê Tuấn An. Trần Vũ Cung Thy. Võ Dũng. Ca Ái Nguyệt. Nguyễn thị Kim Hạnh. Nguyễn Vũ Thuyên Uyên. Lê Nhân Ngôn. Tha Phương. Thiên Di. Nguyễn Lữ Mynh. Lê Tường Uyên. Lilas. Nguyễn Hương Nguyễn. Lê Khắc Nghiễm. Bích. Dương Trung. Hàn Lăng Tử. Hoàng Nhật Hồ. Thanh Lê Hồng Lan. HD. Chân Mây. Ju. Hứa Cao Nguyên. Thùy Nhi. Nguyễn Văn Nhung. Hồ Đắc Trí. Sa Chi Lệ. Nghiễm Ngãng. Trần thị Đoàn Hồng. Hồng Khúc. Phạm Nhã Uyên Uyên. Việt Linh. Đặng Nhất Nguyên. Lê Thụy Vi Ngọc Cẩm. Triều My. My Sa. Vũ Khuê Huyền. Khanh Hương.

dưới bàn học

Nguyễn Hoàng. Hoàng Thụy. Hồng Lan. Nguyễn Hương Thùy Phi.

bệnh mới lớn

Nguyễn Văn Hiền. Thuần. Se Sẻ. Thùy. Ái Trâm. Ngọc Lan. Ngọc Dung Phan Thời. Đoàn Thúy Mai. HT. Tống Lệ Ánh, Nghiễm Ngãng. Nguyễn Chí Đoàn Hồng. Hải Nguyệt.

ngọc thân ái

Phạm Thị Th. Minh Thụy. P.K. P.C. Tuyết Khanh. Nguyễn Văn Hiệp Mai Viết Khánh. Bích Uyên. Huỳnh Văn Sự. T. Huyền. Nguyễn Nữ Huyền Trâm. Nguyễn Ngọc Thủy. Trung Chinh. Hoàng thị Sa. Thu Bồn. Thục Quỳnh. Trần Thanh Phước. Kim Hương. Dương Khương Lan. Tho. Hồng Phước. Trần Du. P.T.H. Hồng Lan. Jeanne d' autome. Đinh Đoàn Trang. HD Chân Mây. Huyền Dạ Bình An. Huỳnh Minh Ý Thu. Ngãng. Em. T.M. Nguyễn thị Sĩ Trịnh Vinh Phúc. Tôn nữ Thụy Thục. Thương Trinh. Dũng Khanh Hoàng Minh. Huyền Hương. Tùng Nghĩa. Nguyễn Thị Chiêu Thu. N.C. Hoàng Trần Lê Song Hát.

thơ

Nguyễn thị Hoàng Anh. Thụy Mây. Nguyễn Vũ Thuyên Uyên. Lê Thị Tha Phương. Đặng Thúy Phương. Thùy Thùy Khuê Tâm. Hoa Trắng. Bùi Uyên. Phạm Vũ Hoài. Hoàng Vũ Thái Nguyên. Anh Vũ. Hoàng Phương. Sanh. Tha Phương. Mộng Thúy. Nguyễn thị Hoàng Phương. Thiên Hạc. Tha Phương